

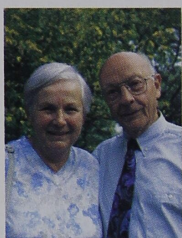
ÅRGÅNG 124 ▪ NUMMER 11 ▪ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ▪ NOVEMBER 2000

LIAHONA

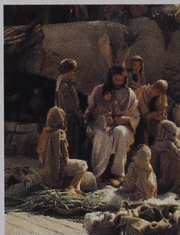
Res
BOKARE
M2055
1832SW6
2000
NOV

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Gertraude och Gottfried Richter från Chemnitz församling, Dresdens stav i Tyskland. (Foto Paul VanDenBerghe.)

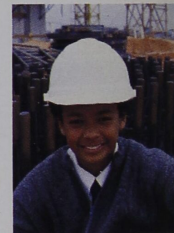
LILLA STJÄRNANS OMSLAG
Fotoillustration Craig Dimond.

ARTIKLAR

- 2 BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET: ATT FINNA ETT ÖVERFLÖDANDE RIKT LIV PRESIDENT JAMES E FAUST
- 14 FRÅN SION TILL UNDERGÅNG: LÄRDOMAR FRÅN FJÄRDE NEPHI ANDREW C SKINNER
- 25 BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: ÅRA FRÄLSAREN GENOM ATT HÅLLA VÅRA FÖRBUND
- 26 SISTA DAGARS HELIGA BERÄTTAR: "TVIVLA INTE, UTAN TRO!" DÖDENS SKUGGA FANNS I HENNES ANSIKTE VICTORIA EKONG
"OCH VAD HAR DU LÄRT DIG?" LAEL J WOODBURY
MIN FARS TRO RICARDO ENOHI OCH MARK D CHRISTIANSEN
- 32 DEN LEVANDE PROFETENS ORD
- 34 EN STARK GRUND I TYSKLAND PAUL VANDENBERGHE
- 48 HUR MAN ANVÄNDER LIAHONA NOVEMBER 2000

UNGDOMSSIDORNA

- 7 TÄNKVÄRT: DET VERKLIGA PROVET
- 8 HÄR BYGGER VI LIV BARBARA JEAN JONES
- 22 ERT FRAMTIDA JAG ÄLDSTE LANCE B WICKMAN
- 46 DE TRE FRÅGORNA DENALEE CHAPMAN

SE SIDAN 8

LILLA STJÄRNAN

- 2 SKAFFA VÄNNER: DAN BALYEJUSA FRÅN ENTEBBE I UGANDA MELVIN LEAVITT
- 5 LYDNAD OCH TJÄNANDE ÄLDSTE ATHOS M AMORÍM
- 6 SPEL TILL SAMLINGSSTUNDEN: "FÖREBILD FÖR DE TROENDE" I DE SISTA DAGARNA
- 8 FIKTION: ANGELAS TRO LISA H FERNELIUS
- 12 BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET: JESU DOP
- 16 SAMLINGSSTUNDEN: PROFETERNAS FÖREDÖME ANN JAMISON

SE SIDAN 14

November 2000 • Årgång 124 • Nummer 11
LIAHONA 20991 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packler, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuwenschwander

Rådgivande: L Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi,
John M Madsen

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton
Redaktionschef: Richard M Romney
Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner
Assisterande chefredaktör: R Val Johnson
Redaktör: Roger Terry
Biträdande redaktör: Jenifer Greenwood
Koordinator för redaktion och produktion:
Shannon B Booth
Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki
Bildredaktör: Scott Van Kampen
Senior Designer: Shari Cook
Designer: Thomas S Child, Tadd R Peterson
Produktionschef: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J Christensen, Kari A Couch,
Denise Kirby, Kelli Pratt, Deena L Sorenson,
Claudia E Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Marknadschef: Joyce Hansen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund
Översättningstjänst
Box 17558
118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Ulf Arne Girhammar
Redaktör: Birgitta Karlfeldt
Stora Hundens gata 618
136 64 Haninge
Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Nordiska
Servicekontoret, Uthandagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
hjälprensprenumeratör är SEK 100,00 och betalas direkt
till enheten under "Annat". Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona,
50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska,
estniska, fiji, finska, franska, haïtiska, hiligaynon,
holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska,
japanska, kinesiska, kiribati, koreanska, lettiska,
litauiska, malagasy, mongoliska, norska, polska,
portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, spanska,
svenska, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska,
tonga, tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska.
(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2000 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:
November 2000 Vol. 124 No. 11. LIAHONA (USPS
311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published
monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day
Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at
Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new addresses must be included. Send
USA and Canadian subscriptions and queries to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canadian Poste Information: Publication Agreement
#1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

PIONJÄRER I ELFENBENSKUSTEN

Det är en glädje för min familj när vi får *Liahona* (portugisiska). Min hustru och jag tycker mycket om artiklarna om kyrkans pionjärer över hela världen. Det var trevligt att läsa om pionjärerna i Elfenbenskusten i marsnumret 1999.

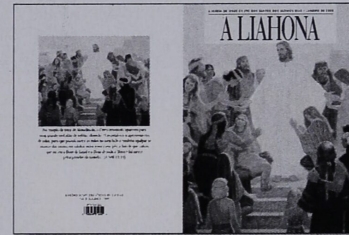
Att känna till våra syskon i andra länder och deras stora tro, mod, offer och uthållighet är också en källa till stor motivation för oss, eftersom vi blir påmind om att Jesu Kristi evangelium förenar oss i kyrkans stora familj.

*Greg Edson Martins,
Cidade Nova församling,
Rio Grande stav i Brasilien*

ARBETA MED MINDRE AKTIVA MEDLEMMAR

Tack så mycket för *Liahona* (engelska), särskilt för artikeln "Därför ville jag inte gå till kyrkan" i juninumret 1998. Som stavsmissionär träffar jag många medlemmar som bekymrar sig över vissa saker. Ibland tvekar jag när jag talar med mindre aktiva medlemmar, men artikeln hjälpte mig att bli säkrare. Nu vet jag bättre hur jag kan hjälpa mindre aktiva medlemmar. Kyrkan kommer alltid att finnas till hands för att trösta dem som går vilse.

*Lea Castra del Rosario,
Santo Cristo gren,
Gapans stav i Filippinerna*

FÅ HERRENS HJÄLP

På arbetet den 30 december 1999 tänkte jag på medlemmarna i Jardim Paineiras församling, där jag är äldsternas kvorumpresident. Jag funderade på hur jag skulle kunna hjälpa bröderna i mitt kvorum att växa i Herrens rike. Då fick jag idén att be bröderna att föda Herrens får.

Den 31 december 1999 låg januari-numret 2000 av *Liahona* (portugisiska) vid min dörr. Ett av de första talen i generalkonferensnumret var "Var en herde för mina får" av äldste Ben B Banks i presidentskapet för de sjuttio. Jag insåg omedelbart hur välsignade vi är som har den Helige Anden som leder oss. Jag läste delar av talet för bröderna på äldstekvorumets möte. Jag bad dem läsa det noga hemma och att tänka på ämnet. Jag är mycket tacksam för de välsignelser jag får när jag söker Herrens hjälp.

*Fernando J Calderari,
Jardim Paineiras församling,
Juiz de Fora stav i Brasilien*

Att finna ett överflödande rikt liv

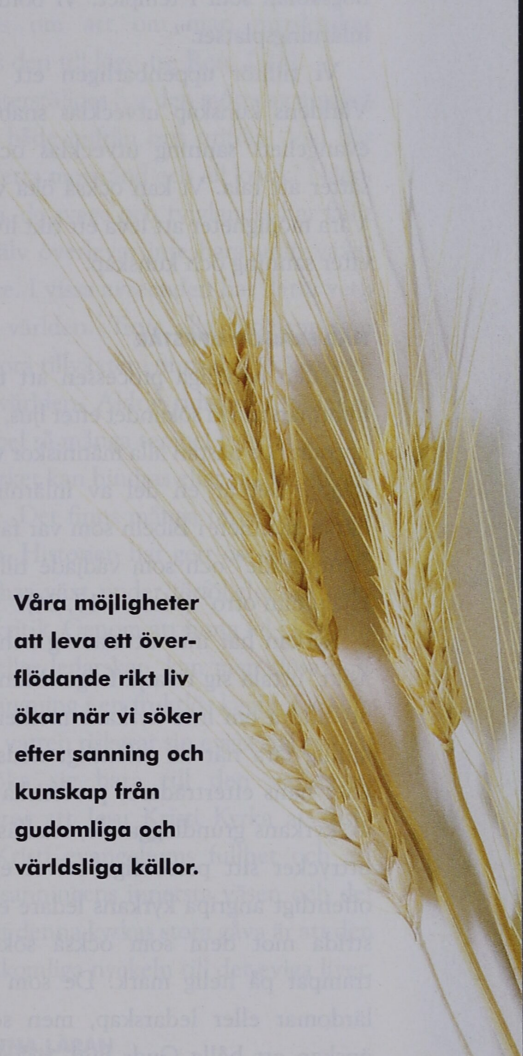
President James E Faust

andre rådgivare i första presidentskapet

Frälsaren sade: "Jag har kommit för att de skall ha liv, och liv i överflöd" (Joh 10:10). Hur får vi detta överflödande liv? Det överflödande livet omfattar ett oändligt sökande efter kunskap, ljus och sanning.

President Hugh B Brown (1883–1975), rådgivare i första presidentskapet, sade: "Gud vill att vi lär oss och fortsätter att lära oss, men det innebär att vi ibland behöver lära om. Som morbror Zeke sade: 'Det är inte det som jag inte vet som tar knäcken på mig, utan det som jag tror att jag vet men som inte stämmer.' Ondskans slutmål är att ett sinne stängs eller förhärdas mot sanningen, vilket får till följd att de intellektuella artärerna stelnar."¹

Vi får kunskap från två källor. Den ena är den gudomliga, och den andra är den världsliga. Rex E Lee (1935–1996), rektor för Brigham Young-universitetet, kallar den ena "en förståndsprocess" och den andra "en process som går utanför förståndet". Vi känner alla bäst till "förståndsprocessen", som vi lär oss i skolan och genom livslånga studier. "Processen som går utanför vårt förstånd", eller den gudomliga källan, är mindre vanlig. Men den källan är

Våra möjligheter att leva ett överflödande rikt liv ökar när vi söker efter sanning och kunskap från gudomliga och världsliga källor.

säkrare. Vi kan ha tillgång till båda källorna. Som tur är behöver vi inte välja den ena och utesluta den andra. Broder Lee fortsatte: "Vi borde känna oss lika hemma i högskolan som i templet. Vi borde betrakta båda som inlärningsplatser."²

Vi tillhör uppenbarligen ett växande universum. Världens kunskap utvecklas snabbt. Vår kunskap om evangeliets sanning utvecklas också. Profeterna fortsätter att tala. Vi kan också öka vår insikt i skrifterna. Våra möjligheter att leva ett rikt liv ökar medan vi söker efter sanning och kunskap.

NÄR FRÅGOR UPPSTÅR

I den oändliga processen att ta emot och förkasta information vid sökandet efter ljus, sanning och kunskap, uppstår hos nästan alla människor vid något tillfälle egna frågor. Det är en del av inlärningsprocessen. Många liknar mannen i Bibeln som var far till ett barn med en "stum ande" och som vädjade till Frälsaren: "Jag tror! Hjälp min otro" (Mark 9:17, 24).

Kyrkan har inte uttalat sig och bör inte, enligt min åsikt, uttala sig i varje fråga. Men jag kan inte låta bli att undra om inte kyrkans medlemmar utsätter sig för andlig fara när de offentligt nedsvärtar Joseph Smith eller hans efterträdare profetiska kallelse, eller någon av kyrkans grundläggande, stadfästa lärdomar. De som uttrycker sitt personliga tvivel eller sin otro för att offentligt angripa kyrkans ledare eller lära, eller för att strida mot dem som också söker det eviga ljuset, trampar på helig mark. De som klagat över kyrkans lärdomar eller ledarskap, men som saknar tro eller önskan att hålla Guds bud, riskerar att avskäras från den gudomliga kunskapskällan. De får inte samma andliga rikedom som de skulle kunna, om de bevisade sin uppriktiga kärlek till Gud genom att vandra ödmjukt inför honom, hålla hans bud och understödja de män han har utvalt att leda kyrkan. Några av dem som nu kritiserar och finner fel har i det förgångna känt den fridfulla, andliga tröst som kommer till dem som lever i fullständig harmoni med evangeliet, som det

återställdes av Joseph Smith. De kan också ha förlorats och glömts bort av dem som borde bry sig om dem.

VAR MAN FINNER TRYGGHET

Det finns ingen stenmur som skiljer kyrkans medlemmar från världens alla föreläsningar. Kyrkans medlemmar över-sköljs, precis som alla andra, av bedrägerier, problem och frestelser. Men de som uthärdar i tro, omdöme och

För många år sedan baktalade en del människor visdomsordet. Nu har vetenskapliga bevis fastställt att visdomsordet, som kom genom uppenbarelse till profeten Joseph Smith, är en stor hälsolag, även om dess största välsignelser enligt min åsikt är andliga.

urskillning har en osynlig mur, som de väljer att aldrig gå över. De som befinner sig på den trygga sidan om den osynliga muren lever i ödmjukhet. De accepterar villigt Guds överhöghet och hans tjänare, kyrkans

ledares, råd. De ledarna är män med mänskliga svagheter, ofullkomliga i sin visdom och sitt omdöme. Fullkomlighet hos människan finner vi inte på jorden. Men nästan undantagslöst utför dessa ledare sitt storslagna och hängivna kristna tjänarvärv uppriktigt, ödmjukt och bedjande och enligt bästa förmåga. Än viktigare är att de har en gudomlig fullmakt och ett gudomligt uppdrag, varigenom stora, eviga välsignelser kommer till dem som stödjer och följer dem. De är Guds tjänare.

Några kritiker kanske saknar förståelse för de trofastas hängivenhet. En kritiker skrev till exempel en gång att lydnad till buden, däribland tiondelagen, är obligatoriskt. Men lydnad är aldrig obligatoriskt för er eller för mig, eftersom det skulle göra lydnaden påtvingad. Inget är obligatoriskt i kyrkan. Den fria viljan är lydnadens huvudprincip. Lydnad kommer genom kärlek till Gud och hängivenhet till hans verk. Det enda straffet för allvarlig överträdelse eller avfall är att medlemmarna utesluts från kyrkans samfund och gemenskap (se L&F 134:10).

Är självtillräcklighet ett av skälen till att män och kvinnor saknar tro? Somliga tycks vara rädda för att söka sig till någon kunskapskälla ovanför sig själva. De förlitar sig bara på den världliga kunskapskällan. Ett litet antal människor säger sig ge kyrkan sin lojalitet och tro men tycker att det är smart, sofistikerat eller inne att vara en smula upprorisk, lite självständig och att ringakta vissa av de traditionella lärdomar som har förts vidare till oss av profeten Joseph Smith och hans efterföljare. Det kan bero på brist på gudomlig kunskap. När jag var pojke var visdomsordet en ofta baktalad lärdom. Vissa tog anstöt när kyrkans ledare undervisade om det. Nu har vetenskapliga bevis, som var okända i min ungdom, fastställt att visdomsordet är en stor hälsolag, även om dess största välsignelser enligt min åsikt är andliga.

Jag har hört somliga säga: "Jag kan tro på alla uppenbarelser utom en." Det är svårt att förstå den logiken. Om man tror att uppenbarelse kommer från en gudomlig källa, hur kan man då välja och vraka? Man borde ta emot evangeliet fullständigt och utan inskränkningar, av hela sitt hjärta och hela sin själ.

Somliga vill rättfärdiga sin kritik genom att säga: "Men det är sant." Mitt svar är: "Hur kan ni vara så säkra?" Andlig sanning måste sammanlänkas med tro och rättfärdighet för att kunna förstås helt. Aposteln Paulus påminde oss om att om man missbrukar sanningen, förvandlas den till lögn (se Rom 1:25).

Alltsedan kyrkan återställdes har den mötts av mycket motstånd och kritik, både inifrån och utifrån. Vad har följden blivit av allt detta motstånd och all kritik? Några av de andligt omogna, de svaga och tvivlande, har fallit ifrån. Men kyrkan själv överlever inte bara utan växer också och blir starkare. I vissa avseenden har detta verk inte sin like i hela världen. Trots alla problem som uppstår genom den stora tillväxten, finns det tecken som talar för ökad tro i världen. Aldrig tidigare i världens historia har till exempel så många tempel byggts.

Jag tror inte att verket kan hindras eller skadas allvarligt av sina angripare. Det finns många profetiska uttalanden om motsatsen. Historien har gett oss avgörande bevis för att kyrkan har växt under förföljelse och den har blomstrat under kritik. Genom att finna fel i kyrkans lärdomar, sedvänjor eller ledarskap, kan man slösa bort mycket tid och ansträngning i en fruktlös kamp. De som tvättats rena i dopets vatten riskerar sin eviga själ genom att obetänksamt söka sig bara till den världliga kunskapskällan. Vi tror att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har Kristi evangeliums fullhet och att detta evangelium är sanningens innersta väsen och det eviga ljuset. Vi tror att denna kyrkas stora gåva är att den besitter den enda fullkomliga nyckeln till det eviga livet.

KÄLLAN TILL DEN SANNA LÄRAN

Vem ska förkunna kyrkans lära? Genom uppenbarelse och praxis är det fastslaget att kyrkans nuvarande president och hans rådgivare innehar nycklarna till att förkunna läran. Den myndigheten tillsätts genom uppenbarelse. Första presidentskapet utgör "ett kворum ... och erhålla uppenbarelserna från himmelen för hela kyrkan" (L&F 124:126). President Stephen L Richards (1879–1959), dåvarande medlem i de tolv apostlarnas kворum, sade:

”De [presidentskapet] utgör högsta domstolen här på jorden vad gäller tolkningen av Guds lag.

Vid utövningen av sin verksamhet och sin tilldelade kraft styrs de av en författning, till en del skriven och till en del oskriven. Den skrivna delen består av verifierade skriftställen, forntida och nutida, och av nedtecknade uttalanden av våra sista dagars profeter. Den oskrivna delen är uppenbarelsens och den gudomliga inspirationens ande, vilken hör samman med deras kallelse.

När de utformar sina tolkningar och beslut, rådgör de alltid med de tolv apostlarnas råd, som genom uppenbarelse har fått uppgiften att bistå och verka med dem i att styra kyrkan. När dessa ämbetsmän alltså fattar ett beslut och förkunnar det, gäller det kyrkans alla medlemmar, oavsett den enskilda medlemmens motsatta åsikter. Guds rike är ett rike med lag och ordning.”³

Vi vill inte att några som har frågor ska bevisa att deras känslor är uppriktiga genom att lämna kyrkan. Det är inte det vi vill. Vi hoppas att deras uppriktighet i stället visar sig i att de bygger på de känslor som har hållit dem kvar i kyrkan. Deras tro kan växa genom att de lyssnar på sitt instinktiva omdöme och sin egen själs renaste och ädlaste känslor. Genom att söka sig till en högre källa än sig själv, kan de få svar på sina frågor från den gudomliga källan. Om misstag har begåtts finns det en väg tillbaka. Dörrarna står vidöppna. Välkomnande armar är utsträckta. Det finns plats för alla. Var och en kan bidra.

I samma anda som i ett brev från Wilford Woodruff (1807–1898), kyrkans fjärde president, till Lyman Wight (1796–1858), en apostel som vände sig bort från kyrkans ledare, säger vi till alla: ”Kom hem till Sion, var mitt ibland oss, bekänn och överge dina synder och gör det rätta, vilket ... alla människor måste göra för att åtnjuta Guds nåd och den Helige Andens gåva samt gemenskap med de heliga ... Vi önskar alla din välgång. Du har inga fiender här. Ju längre du håller dig borta från oss, desto mer främmande kommer dina känslor att bli.”⁴

Kyrkans ledare kommer att fortsätta att be för sina kritiker, sina fiender och för dem som försöker skada kyrkan.

Jag tror att det finns litet i livet som förtjänar ens fullständiga tillit. Jag vittnar om att kyrkan förtjänar vårt fullständiga förtroende. Det finns ingen motsättning mellan sanning och tro. Jag vet att alla som uppriktigt och rättfärdigt vill få veta det, kan få en andlig bekräftelse. Må vi öppna vårt sinne, vårt hjärta och vår ande för den gudomliga sanningskällan. Må vi sträcka oss bortom oss själva och bortom våra världsliga omsorger och bli arvingar till kunskapen om all sanning och om vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus. □

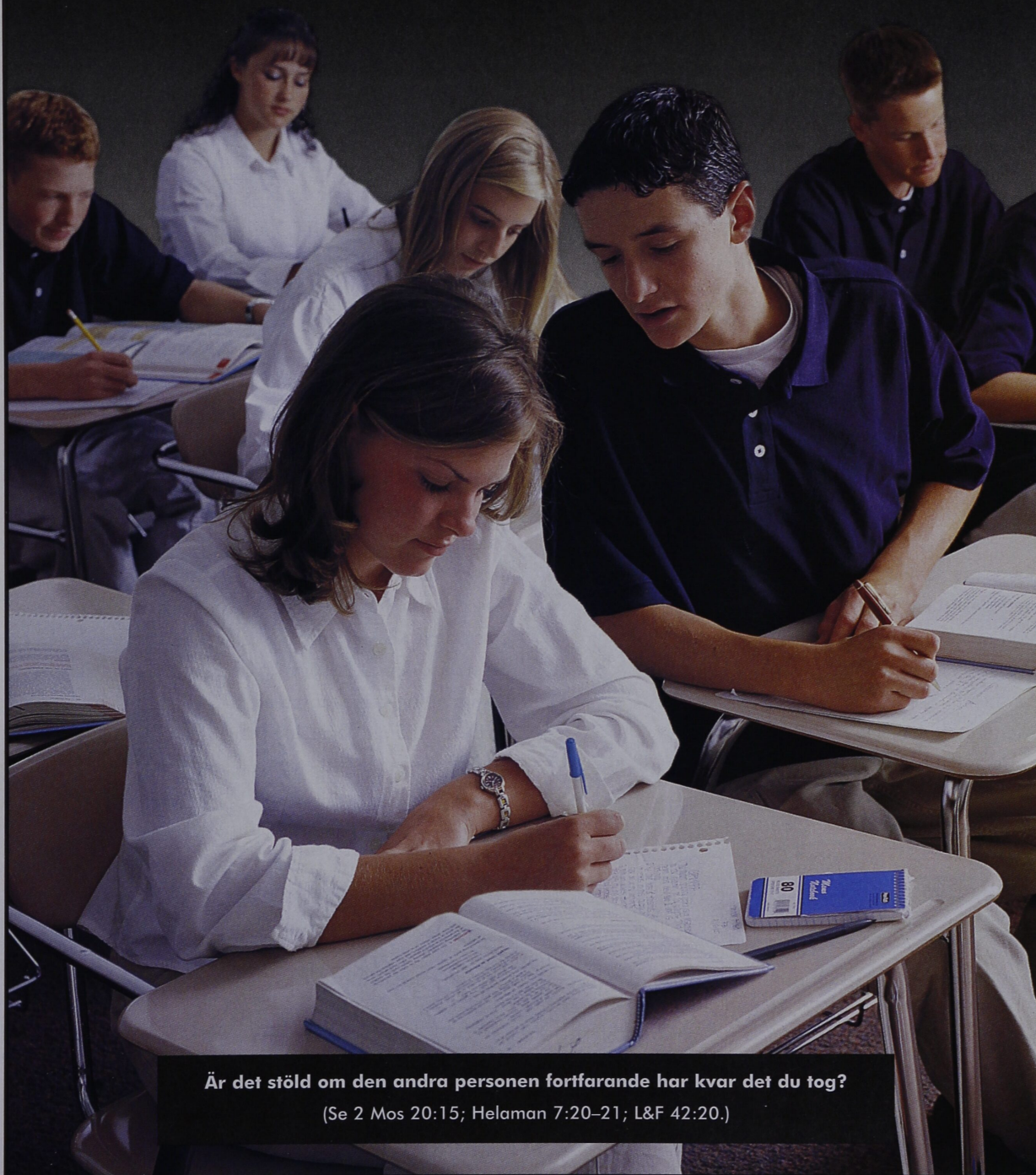
SLUTNOTER

1. Examenstal vid Utah State University, den 4 juni 1965.
2. ”The Proper Equipment”, *Brigham Young University 1981–1982 Fireside and Devotional Speeches* (1982), s 131–132.
3. I Conference Report, oktober 1938, s 115–116.
4. Citerat i Ronald G Watt, ”A Dialogue between Wilford Woodruff and Lyman Wight”, *Brigham Young University Studies*, hösten 1976, s 113.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

1. Det överflödande livet omfattar ett oändligt sökande efter kunskap, ljus och sanning.
2. I sökandet efter kunskap uppstår egna frågor hos nästan alla människor vid något tillfälle.
3. Kyrkans medlemmar utsätter sig för andlig fara om de offentligt nedsvärta Joseph Smith eller hans efterträdares profetiska kallelse, eller någon av kyrkans grundläggande, stadfästa lärdomar.
4. De som klagat över kyrkans lärdomar eller ledarskap, men som saknar tro eller önskan att hålla Guds bud, riskerar att avskäras från den gudomliga kunskapskällan.
5. De som ödmjukt och villigt accepterar Guds överhöghet och förtrostar på skrifterna och hans tjänares, kyrkans ledares, råd finner trygghet.
6. Herrens kyrka förtjänar vårt fullständiga förtroende.

Det verkliga provet

Är det stöld om den andra personen fortfarande har kvar det du tog?

(Se 2 Mos 20:15; Helaman 7:20–21; L&F 42:20.)

HÄR BYGGER VI LIV

Barbara Jean Jones

FOTO FÖRFATTAREN OM INGET ANNAT ANGES;
FOTO AV TEMPLET I CAMPINAS I BRASILIEN, RAUL LINS

De här tonåringarna är en stor orsak till byggnadsboomen i Brasilien.

Det är fredag kväll. Från Recife till Rio och från Salvador till São Paulo, sjuder Brasiliens metropoler av liv när ungdomar fyller gatorna, går på strandpromenaderna och avenyerna i stan på väg till utomhusfestivaler och marknader, biografier och teatrar, restauranger och klubbar.

Men i en särskild del av São Paulo – Brasiliens största stad med en befolkning på 21 miljoner – märks inget av fredagskvällens vanliga storstadsliv när dussintals tonåringar deltar i något mycket ovanligt.

De sitter i små grupper runt en stor, upplyst byggnad och tittar emellanåt på klockan medan de talar tyst i kvällsmörkret. De är inte uppe sent för att gå på någon dansklubb. De väntar inte på nattbion. De väntar ivrigt på något

som är oändligt mycket viktigare, något som deras förfäder också har väntat på: det är snart dags för dem att utföra dop för de döda i templet i São Paulo.

Eftersom templet har varit det enda i ett land med mer än 700 000 sista dagars heliga, har dess dörrar varit öppna varje fredagsnatt ända till sent på lördagen för att busslasterna med långväga medlemmar som bara kan ta sig till templet på helgerna också ska kunna besöka templet. När de kommer organiserar man tider åt de olika stavarna dygnet runt för att utföra tempeltjänst.

EN VÄXANDE UTMANING

Enligt före tempelpresidenten för templet i São Paulo, Aledir Barbour, är det nu "vår största utmaning" att ta hand om ett så stort antal tempelbesökare, "eftersom så många stavar vill komma och vi inte kan ta emot dem alla så som vi skulle vilja". Han tystnar ett ögonblick, ler och tillägger: "Men det är givetvis en utmaning vi tycker om att ha."

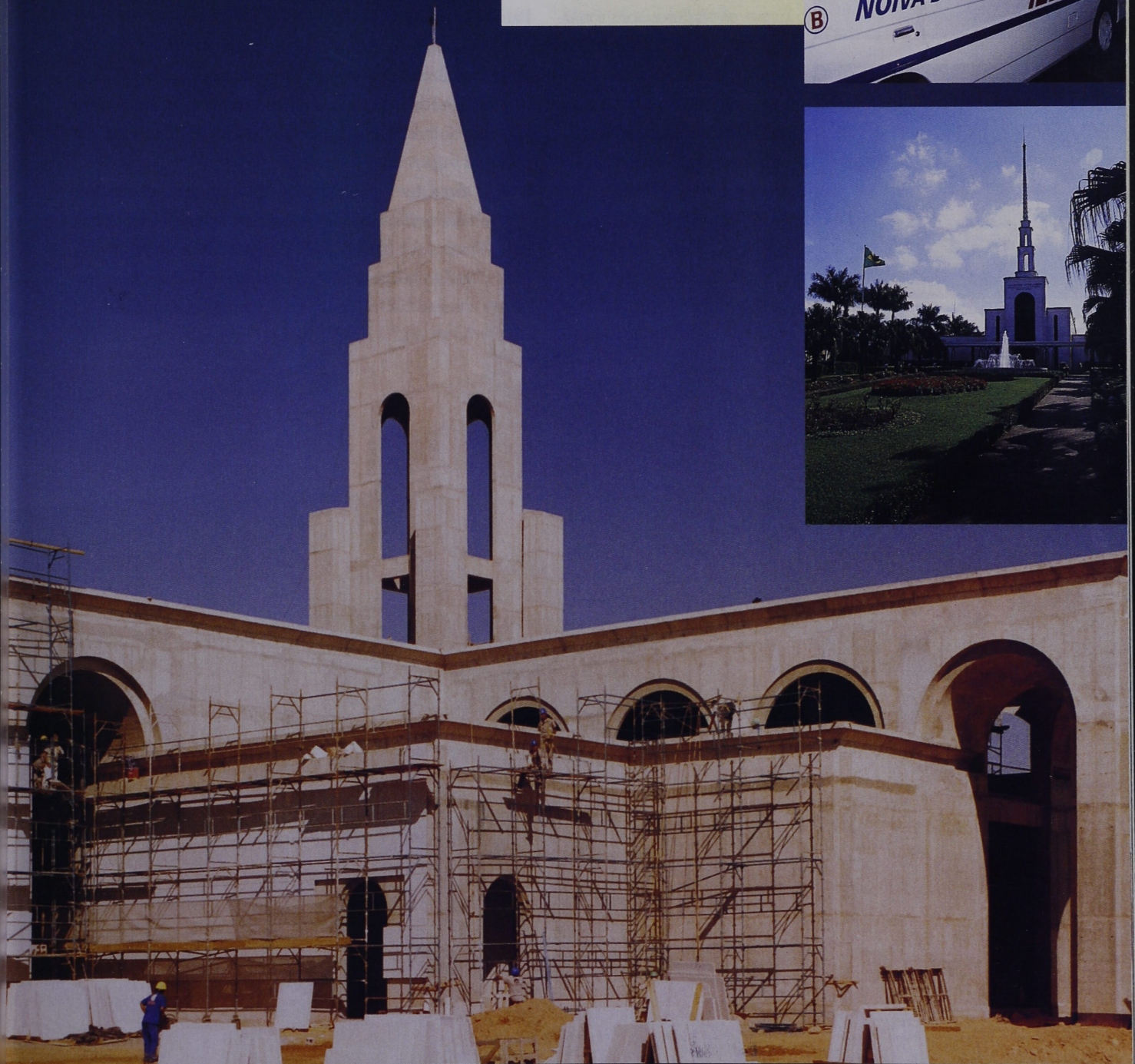
Den vithåriga, lågmälda tempelpresidenten ger oss ett exempel. En

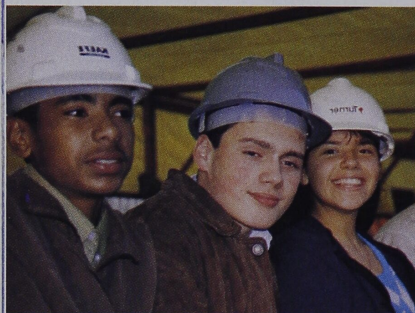
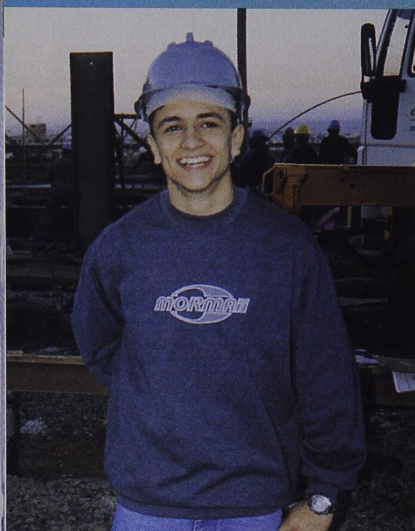

De heliga i Brasilien säger att de långa bussresorna och den långa väntan vid templet är värda besväret. Men nu kommer templet att finnas närmare många medlemmar.

Några av dem är templet i Campinas (nedan) och São Paulo (nedan, höger).
Tonåringarna är redo.

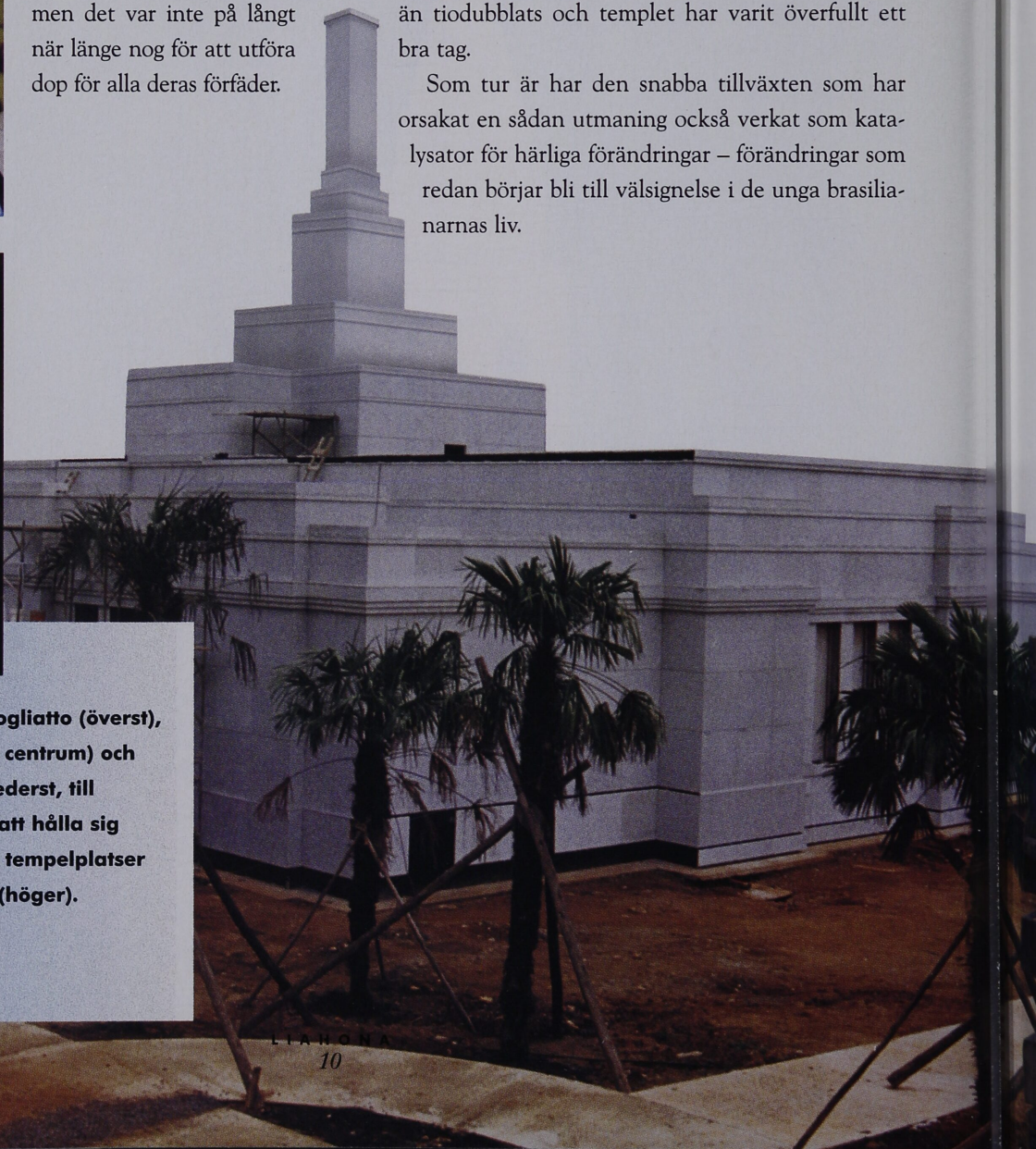
Ungdomar som Fabio Fogliatto (överst), Ivan Carvalho (mitten, i centrum) och Guilherme Recordon (nederst, till vänster) får motivation att hålla sig värdiga när de besöker tempelplatser som den i Pôrto Alegre (höger).

grupp ungdomar och deras ledare reste med buss från Belo Horizonte, en stor stad ungefär 20 mil nordost om São Paulo. Ungdomarna från staven hade med sig 10 000 namn på förfäder, som tonåringarna hade släktforskat fram själva. Gruppen stannade från tisdag till fredag men det var inte på långt när länge nog för att utföra dop för alla deras förfäder.

Det brukar finnas så många ungdomar som vill utföra dop för de döda att varje person bara får döpas för fyra eller fem avlidna varje gång de åker till templet. Och ofta har då tonåringarna och deras föräldrar som bor längre bort från templet sparat i månader för att resa till templet och åkt buss i flera dagar för att komma till templet i São Paulo.

När templet i São Paulo invigdes 1978 kunde det täcka medlemsantalet som då var mindre än 60 000. Men sedan dess har medlemsantalet i Brasilien mer än tiodubblats och templet har varit överfullt ett bra tag.

Som tur är har den snabba tillväxten som har orsakat en sådan utmaning också verkat som katalysator för härliga förändringar – förändringar som redan börjar bli till välsignelse i de unga brasiliarnas liv.

EN TID ATT BYGGA

17-åriga Fabio Fogliatto och hans vänner från Canoas stav i Brasilien kikar intresserat in genom staketet när byggnadsarbetare i hjälm bygger ett hus nära Brasiliens sydspets. Fabio lägger förnöjt märke till att en av byggnadsarbetarna lämnar byggarbetsplatsen innan han röker en cigarett. "Han vet säkert att det här är en helig plats för oss", säger Fabio.

På andra sidan staketet ser tonåringarna en märklig syn. Med staden som bakgrund reser sig väggarna på templet i Porto Alegre ur den röda jorden.

"Till och med när jag ser dem bygga templet kan jag känna att det verkligen är ett Herrens tempel", säger Ivan Carvalho, 14 år, från Esteio församling. "Det gör att jag känner ännu starkare att jag vill komma hit och utföra förordningarna för de döda och för mig själv."

14-åriga Guilherme Recordon från Estância Velha församling tillägger: "Och nu när vi bara behöver åka

två mil istället för 30 kanske vi kan komma hit varje vecka!"

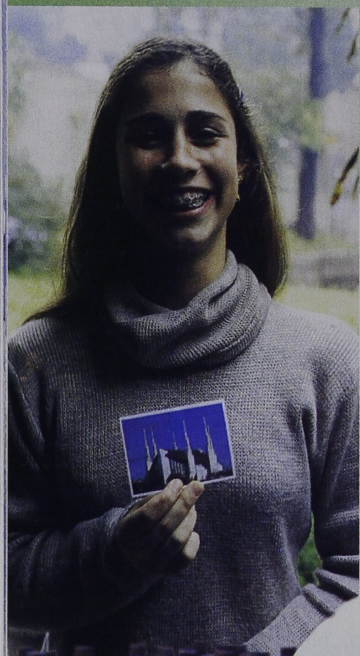
Pojkarnas känslor representerar en växande glädje i hela Brasilien när fler tempel byggs. Ett annat tempel är nästan färdigt i Campinas (en stad strax väster om São Paulo) och ännu ett invigs snart i staden Recife i norr. När kyrkan bygger tempel i Brasilien bygger ungdomarna här sina egna tempelvärdiga liv.

HÅLLA TEMPLET I SIKTE

Att leva värdigt att besöka templet kan vara allt annat än lätt för unga brasilianare. Deras kamrater retar dem om de inte använder droger, alkohol och tobak. Extrem oanständighet är vanligt på stora reklamskyltar och på bästa sändningstid på TV. Många elever har pornografiska tidningar med sig till skolan. Under *carnaval*, en veckolång festival som Brasilien är känt för, ser man oanständighet och omoral på parad på gatorna.

Janise Figueiró (vänster), från Moinhos de Vento stav i Pôrto Alegre, och Marcus Gonçalves (nedan), från Campinas stav, bygger sina liv så att de ska vara värdiga att besöka de nya templen, däribland templet i Recife i Brasilien (höger).

Men sista dagars heliga ungdomar säger att om de håller templet i sikte hjälper det dem att hålla buden trots de många frestelser och prövningar de ställs inför. "När man inte vill titta i [de pornografiska] tidningarna, driver en del med en. Men jag har som mål att gå på mission och gifta mig i templet, så jag vet

redan att om de räcker sådant där åt mig, säger jag bara nej", säger Fabio Marques, 16 år, från Campinas fjärde församling, Campinas stav. "Jag har redan bestämt mig."

Fabio säger att det kommer att stärka honom och hans vänner som är medlemmar i kyrkan att ha ett tempel så nära sitt hem i Campinas. "Det är svårt att ta sig till templet i São Paulo, men snart kommer vi att kunna utföra dop för de döda lättare och oftare i templet i Campinas. Och varje gång man gör det, stärks målet att återvända till templet och att vara värdig att gifta sig i templet."

När problemen verkar för stora för 18-åriga Janise Figueiró, tittar hon på en liten flaska röd jord som hon fick av sin Unga kvinnor-president i Higienópolis församling, Moinhos de Vento stav i Pôrto Alegre. "När jag ser på jorden från tempelplatsen, kommer jag ihåg att leva värdigt."

REDO ATT GÅ IN

14-årige Juliano Garcia, från Guaiba Jardims församling i Moinhos de Vento stav i Pôrto Alegre, blev

överlycklig för det pris han vann. Trots att han bara hade varit medlem i kyrkan knappt ett år vann han skriftställejakten på en seminarie träff för flera stavar. När han började bläddra i sidorna på priset, en broschyr som heter *Det heliga templet* av äldste Boyd K Packer i de tolv apostlarnas kvorum, fascinerades han av fotona av tempeldopfunter och celestia rum. Juliano visste inte mycket om templet, men när han läste i broschyren om dop för de döda, vändes hans hjärta till hans döda farföräldrar. "Jag tänkte på mina farföräldrar, på hur mycket jag tyckte om dem, och jag insåg att det inte fanns något jag hellre ville än att utföra tempeltjänst för dem." Juliano har inte kunnat resa till templet i São Paulo, men nu förbereder han sig för att besöka templet i Pôrto Alegre.

Medan Juliano och andra tonåringar i Brasilien fortsätter att bygga tempelvärdiga liv bit för bit, tvivlar de inte på att när portarna till de nya templen öppnas, kommer de att vara redo att gå in genom dem. □

BARNENS HJÄRTAN

När ängeln Moroni visade sig för den 17-årige Joseph Smith år 1823, sade han till den unge profeten att profeten Elia skulle "implanta i barnens hjärtan de löften, som givits till fäderna, och barnens hjärtan skola vända sig till sina fäder" (Joseph Smiths skrifter 2:39).

Den profetian uppfylls bokstavligen i de unga brasilianarnas hjärtan. "Elia ande är i verksamhet ... särskilt hos de unga, och manar till arbete för deras förfäder. Det är något som vi inte kan förklara", säger den förre tempelpresidenten Aledir Barbour.

Bland andra 16-årige Jeferson Montenegro från Canoas (se nedan) och Suelen Alexandre (15 år), José Meirelles (18 år), Priscila Cavalieri (18 år), Carlita Fochetto (14 år), samt Carolina (16 år), Christiane (15 år) och Carlos Rodriguez (12 år) från São Paulo tillbringar frivilligt 10 till 20 timmar i veckan i sina släktforskningscenter. De hjälper kyrkans medlemmar i deras forskning, för in namn i datasystemet och släktforskar efter sina egna förfäder.

De här tonåringarna är inte ovanliga. Många ungdomar i Brasilien har funnit namnen på hundratals av sina förfäder och har ivrigt påbörjat tempelarbetet. Varför? "Jag känner Elia andes inflytande", säger Jeferson. "Den gör att jag känner mig nära dem som har gått före mig." □

FOTO AV TEMPLET | RECIFE | BRASILIEN, RAUL LINS

Från Sion

Lärdomar från Fjärde Nephi

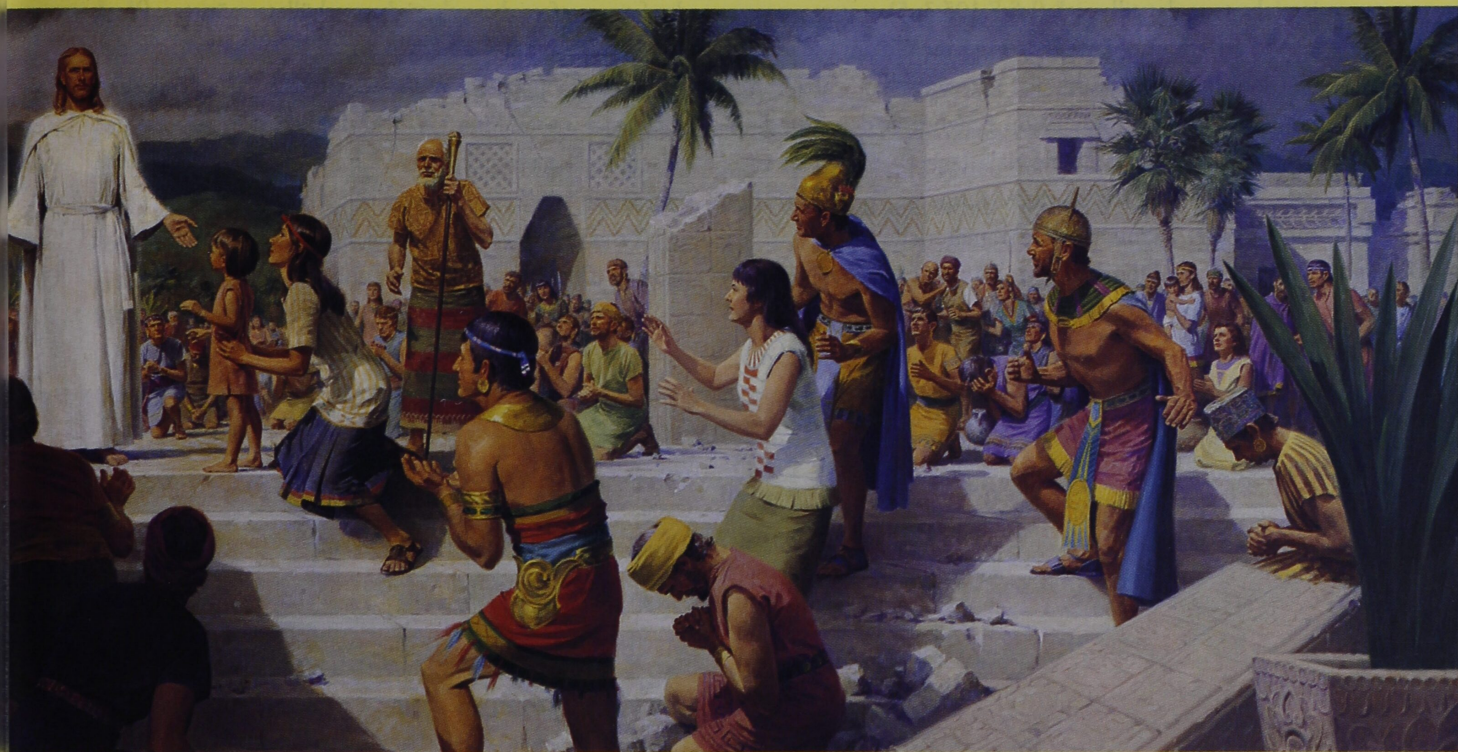
Andrew C Skinner

För dem som försöker grundlägga Sion i vår tid, erbjuder Fjärde Nephi den lärrikaste beskrivningen i de heliga skrifterna.

Det verkar som om Herren använder varje medel och metod som finns tillgänglig för honom – skrifter, levande profeter och tempel – för lära oss att han vill (och alltid har velat) att hans förbundsfolk ska börja grundlägga Sion. Den tionde trosartikeln bekräftar till exempel vår tro att Sion återigen ska grundläggas på det amerikanska fastlandet. Och profeten Joseph Smith sade att "vårt största ändamål borde vara uppbyggandet av Sion"¹. År 1829, redan innan kyrkan ens hade organiserats, gav Herren följande råd till Joseph Smith, Oliver Cowdery, Hyrum

ntill undergång: Nephi

Smith, Joseph Knight och David Whitmer: "Hållen mina bud och söken att frambringa och upprätta Sions sak" (L&F 6:6; 11:6; 12:6; se också 14:6).

Av alla beskrivningar av Sion i de heliga skrifterna är ingen så lärorik som den vi har i Fjärde Nephi. Den beskriver inte bara Sion mer detaljerat än andra framställningar, utan den belyser också vad som orsakar fallet hos det samhälle som utgör Sion.

SIONS PRINCIPER

Även om begreppet Sion är mångfacetterat, har Herren föreskrivit att åtminstone tre egenskaper ska finnas bland Sions folk: renhet, enighet och jämlikhet. År 1833 talade Herren till profeten Joseph Smith i Kirtland om renhet och sade: "Låt Sion glädja sig, ty

Frälsarens bokstavliga, fysiska närvaro och dess kraft och påverkan på nephiterna var så stark att de levde efter Sions principer en bra bit in i andra generationen efter Kristi besök.

detta är Sion: *De renhjärtade*. Därför, låt Sion glädja sig, medan alla de ogudaktiga skola sörja" (L&F 97:21).

År 1834 talade Herren igen om Sion och betonade vikten av enighet och jämlikhet:

"Men se, [mitt folk] hava icke lärt att lyda mig och göra vad jag fordrat av deras händer utan äro fulla av allt ont. De giva icke av sina ägodelar åt de fattiga och betryckta bland sig, såsom det anstår heliga.

De äro icke förenade i en sådan förening som det celestials rikets lag fordrar.

Sion kan icke uppbyggas utom efter de grundsatser, som utgöra det celestials rikets lag, och utan dessa kan jag icke taga det till mig" (L&F 105:3-5).

Vid ett annat tillfälle sade Herren: "Ty om I icke ären lika i jordiska ting, kunnen I icke vara lika i att erhålla himmelska ting" (L&F 78:6). Enighet är den grundläggande principen i den celestials lagen – principen varigenom det celestials riket fungerar, och den har tillämplighet i ekonomiska och materiella frågor.

Tanken att Sion kan grundläggas på jorden vilar på förutsättningen att det finns en celestial prototyp – ett

himmelskt samhälle som består av upphöjda varelser som lever i enighet i Guds bokstavliga närhet. Sion på jorden ska formas efter det celestials samhällets mönster. På så sätt består Guds önskan för ett Sionsamhälle i att det slutligen ska upptas i hans närhet, för "Sion kan icke uppbyggas utom efter de grundsatser, som utgöra det celestials rikets lag, och utan dessa kan jag icke taga det till mig" (L&F 105:5, kursivering tillagd).

I forna tider levde Enoks folk efter Sions principer och upptogs till Herren, eller förvandlades:

"Herren kallade sitt folk SION, emedan de voro av ett

Herren välsignade nephiterna med välstånd på grund av deras tro och lydnad, men välståndet ledde till att människorna blev högmodiga och materialistiska när de glömde sin styrkas källa.

hjärta och ett sinne och bodde i rättfärdighet; och det fanns inga fattiga ibland dem.

Och Enok fortsatte att predika i rättfärdighet för Guds folk. Och det begav sig, att han i sina dagar byggde en stad, som kallades Helighetens stad eller SION.

Och det begav sig, att Herren visade Enok jordens alla invånare; och han skådade, och se, Sion blev med tiden upptaget till himmelen. Och Herren sade till Enok: Se min boning evinnerligen" (Moses 7:18-19, 21).

De verserna understryker samma principer, renhet, enighet och jämlikhet, som återfinns i skriftställena i Läran och förbunden som handlar om Sion. De lär oss att försöken att bygga Sion påbörjades långt före profeten Joseph Smiths dagar. Herren har brytt sig om att Sion grundläggs under hela världens historia. President Marion G Romney, andre rådgivare i första presidentskapet (1897–1988), lärde: "När Herren har haft ett folk som har tagit emot och levt efter evangeliet, har han grundlagt den förenade orden. Han grundade den bland Enoks folk."²

SION SOM DET BESKRIVS I FJÄRDE NEPHI

Det anmärkningsvärda Sionsamhället som beskrevs i Fjärde Nephi grundlades på den amerikanska kontinenten någon gång mellan det 34:e och 36:e året efter vår Herres födelse.³ Lärjungeskap i Kristus var grunden för det samhället. Alla sociala framsteg och all godhet inriktades på Jesus Kristus, vars besök i Amerika efter sin uppståndelse lade grunden till en tidsålder av rättfärdighet som varade i ungefär 165 år. Varje person var helt omvänd till Frälsaren – till hans grundsatser och föredömliga beteende (se Fjärde Nephi 1:2). Denna omvändelse förändrade den inre människan genom omvändelse (se vers 1). Var och en var alltså förberedd för att delta i de livgivande och förnyande förrättningar som fanns tillgängliga genom melkisedekska prästadömet, särskilt den Helige Andens gåva (se vers 1).

En naturlig följd av den Helige Andens ständiga påverkan på samhällets invånare blev deras önskan att behandla varandra rättvist och ärligt. Människorna hade allt gemensamt och alla handlingar överensstämde med mönstret för Frälsarens liv. Denna fullständiga omvändelse till Herren avskaffade stridighet, gav upphov till självreglerande osjälviskhet samt resulterade i ekonomisk och politisk jämlikhet och frihet.

Skrifternas uttryck "hade allting gemensamt" användes för att beteckna dem som levde efter helgelselagen (se Apg 2:44; 4:32; Tredje Nephi 26:19; Fjärde

Nephi 1:3). Men en sådan plan var *inte* en sorts "kristen kommunism"⁴. Varje förbundsmedlem i en sådan orden hade vissa personliga ägodelar och tillgång till helgat överflöd enligt rättmätiga "behov" och "krav" (se L&F 82:17–18).

En slående beskrivning i Mormons framställning av Sion i Fjärde Nephi är den totala avsaknaden av osämja i landet, vilket han nämner inte mindre än fyra gånger (se vers 2, 13, 15, 18). Denna avsaknad måste säkerligen ha berott på den fullständiga enigheten i en befolkning som inte hade vare sig nephiter, lamaniter eller något slags -iter, utan där de alla var ett i Kristus (se vers 17) eftersom Guds kärlek bodde i deras hjärtan (se vers 15).

Mormon var något av en expert på osämja. Han hade läst mycket om det i Almas, Helamans och Nephis uppteckningar och hade själv erfarit stridigheter i samhället under sitt liv. Folkets fullständiga harmoni och totala enighet i det samhälle som hade bevittnat Frälsarens besök är en anmärkningsvärd utveckling i Mormons omfattande skildring av nephiternas historia.

Den inrikespolitiska struktur som beskrivs i Fjärde Nephi visar en total avsaknad av destruktiva eller splittrande element, fattigdom och själviskhet inbegripna. Denna struktur resulterade i ett klasslöst samhälle där brott utrotades och samhällets resurser kunde ägnas åt att bygga upp städerna:

"Herren gynnade dem storligen i landet, ja, så att de åter byggde städer, där städer hade förstörts av eld.

Ja, de läto även den stora staden Zarahemla bli återuppbyggd....

Ingen avund, intet kiv, inga folkupplopp, ej heller otukt eller lögn, ej heller mord eller någon slags vållust förekom. Det kunde i sanning intet lyckligare folk finnas ibland alla de folk, som blivit skapade av Guds hand" (vers 7–8, 16).

Endast verklig omvändelse till Kristus och noggrann efterlevnad av hans lärdomar kan medföra betydande

och bestående förnyelse och uppbyggnad bland ett folk. President Ezra Taft Benson (1899–1994) sade: "Herren arbetar inifrån och ut. Världen arbetar utifrån och in. Världen vill ta bort människorna ur slummen. Kristus tar bort slummen ur människorna, och sedan tar de sig själva ur slummen. Världen vill forma människorna genom att förändra deras omgivning. Kristus förändrar människorna, som sedan förändrar sin omgivning. Världen vill forma det mänskliga beteendet, men Kristus kan förändra människans natur."⁵

Det händelsemönster som beskrivs i Fjärde Nephi illustrerar principerna som president Benson identifierade. Förutom sociala och ekonomiska reformer, samhällselig återväxt och förnyelse av städerna, åtnjöt folket i Fjärde Nephi ökad hälsa, styrka och vigör: "Nu begav det sig, att Nephis folk tilltog i styrka och förökade sig mycket fort och blev ett synnerligen ljusst och behagligt folk" (vers 10).

I det kristusinriktade samhället i Fjärde Nephi bevittnade människorna också underverk i rik och förbluffande mängd, däribland dem som symboliserar den jordiske Messias' totala makt över livet och döden: När han uppväckte döda. Och vi får som tecken på detta religiösa samhälles kristusinriktade natur reda på att inga underverk utfördes "utom i Jesu namn" (vers 5).

Det Sionssamhälle tillika förbundssamhälle som beskrivs i Fjärde Nephi var en bokstavlig uppfyllelse av den ständigt återkommande profetian i Mormons bok att om folket höll Guds bud skulle de ha framgång i landet. Som Mormon säger om de människor som levde under den tidsperiod efter uppståndelsen som skildrades i Fjärde Nephi: "Herren välsignade dem i alla deras företag" (vers 18).

AVFALL

Vad hände med människorna i Fjärde Nephi? Avfall från och uppror mot den celestiaala samhällsordningen hände inte på en gång. Frälsarens bokstavliga, fysiska närvaro och dess kraft och påverkan på nephiterna var

så stark att de levde efter Sions principer en bra bit in i andra generationen efter Kristi besök. Men någon gång före år 194 e Kr började sociala och religiösa indelningar att ske bland folket (se vers 19–21). Även om dessa indelningar bara påverkade en liten procentandel av befolkningen ska man inte underskatta allvaret i revan i den sociala väven. Den var följden av *medvetet* uppror. Mormon skrev: "Folket hade gjort uppror emot kyrkan och antagit namnet lamaniter. Då började det åter bli lamaniter i landet" (vers 20; kursivering tillagd).

Ordet *avfall* (engelskans *apostasy*; ö a) kommer från den grekiska termen *apostasia* och betyder bokstavligen "skilja sig från", "göra uppror mot" eller "revoltera". Den sortens avfall inträffade på Nya testamentets tid efter det att Frälsaren hade besökt sina lärjungar i den gamla världen efter sin uppståndelse. Aposteln Paulus profetia om den gamla världens stora avfall, vilket började i mitten av det första århundradet e Kr, hjälper oss att förstå vad som inträffade bland folket i Fjärde Nephi:

"Jag vet att när jag lämnat er skall farliga vargar som inte skonar hjorden tränga in bland er.

Ur era egna led skall det träda fram män som förkunnar villoläror för att dra lärjungarna över på sin sida" (Apg 20:29–30).

Här kan man omedelbart associera dessa avfälliga handlingar till de prästyrken som beskrivs i Andra Nephi 26:29: "Prästyrken bestå i att människor predika och sätta sig upp såsom ljus för världen, på det de må erhålla vinning och världens beröm, men trakta ej efter Sions välfärd."

Likadant som det var i den gamla världen var det i den nya. Prästyrken återuppstod som Mormon klagör: "Icke desto mindre förhärdade folket sina hjärtan, ty de läto sig ledas av många präster och falska profeter till att uppbygga många kyrkor och begå all slags orättfärdighet. De misshandlade Jesu folk, men dessa gåvo ej slag i gengäld. Så nedsjönko människorna i otro år efter år,

ända till dess två hundra trettio år hade förflutit" (Fjärde Nephi 1:34).

Mormon sammanlänkar avfall och prästyrken med två andra onda ting som är synnerligen ödesdigra för ett rent samhälle. Dessa är högmod och social skiktindelning, vilka började visa sig år 201 e Kr, mindre än ett årtionde efter det att Mormon hade uppmärksammat de första sprickorna i samhället. Nephis folks framgång, som berodde på deras tro på Kristus, hade så småningom medfört stor rikedom bland befolkningen. Oturligt nog ledde välståndet till att människorna blev högmodiga och materialistiska när de *glömde sin styrkas källa*. "Från den tiden och allt framgent hade de icke längre sitt gods och sina ägodelar gemensamt ibland sig" (Fjärde Nephi 1:25).

Här blottas högmodets försåtliga natur och dess destruktiva effekter på Sion är omiskännliga. Högmodet dödar enigheten och främjar själviskhet. "Högmodet finner ingen glädje i att ha något, enbart i att ha mer än andra".⁶ Högmod skapar uppdelning mellan människor. En del sätter sig över andra och utnyttjar dem, bara för egen vinnings skull.

President Ezra Taft Benson sade:

"Det var i huvudsak högmodets synd som hindrade oss från att upprätta Sion på profeten Joseph Smiths tid. Det var samma synd, högmodet, som gjorde att helgelsen upphörde bland nephiterna ...

Högmodet är den stora stötestenen för Sion."⁷

Det kan inte missförstås: Högmodet var roten till samhällets klassindelning bland folket i Fjärde Nephi. Denna synd var också ett problem i en tidigare period av nephiternas historia. Helamans bok beskriver hur problemet utvecklades: "Ty se, Herren hade så länge välsignat dem med denna världens goda, att de icke blivit uppeggade till vrede, till krig eller till blodsutgjutelse. Fördenskull började de älska sina rikedomar av allt sitt hjärta, ja, de började söka efter att erhålla vinning, så att den ene kunde förhäva sig över den andre" (Helaman 6:17).

Mormon är också snabb att nämna social skiktindelning som ett av prästyrkenas mål: "De började söndra sig i samhällsklasser och uppbygga kyrkor var för sig för vinnings skull och började förneka Kristi sanna kyrka" (Fjärde Nephi 1:26).

Mormons sammandrag målar upp en dystert bild när indelningen i samhällsklasser resulterade i revor i samhällets väv. Dessa revor ledde till krig och förstörelse.

Allt större meningskiljaktigheter med den sanna kyrkan resulterade i att det som var heligt inte förblev heligt, särskilt frälsningens förordningar (se vers 27). År 211 e Kr hade denna synd gett Satan en möjlighet att inta människornas hjärtan (se vers 28). Kristi sanna efterföljare led av ökat motstånd, vilket ledde till förföljelse (se vers 29–33). De som öppet gjorde uppror mot Gud lärde sina barn "att hata Guds barn" (vers 39).

Från och med nu målar Mormons inspirerade sammandrag upp en dyster bild. Denna civilisations nedåtgående spiral började accelerera. Indelningen i samhällsklasser resulterade i irreparabla revor i samhällets väv. År 231 e Kr uppstod vad Mormon kallar "stor söndring ibland befolkningen" (vers 35). Vi kan kalla detta för "-it-fasen" i nya världens avfall, med å ena sidan nephiter, jakobiter, josefiter och zoramiter som bevarade sann kristusdyrkan, och å andra sidan lamaniter, lemueliter och ishraeliter som "gjorde uppsåtliga uppror emot Kristi evangelium" (vers 38).

Till slut ledde upproret bland detta en gång rena och idylliska samhälle till att hemliga föreningar bildades: "Den ogudaktiga delen av folket började återuppliva Gadiantons hemliga eder och föreningar" (vers 42). Trehundra år efter Kristi ankomst hade Satans makt kommit att dominera befolkningen så fullständigt att "både nephiterna och lamaniterna [var] mycket ogudaktiga, den ene såväl som den andre" (vers 45).

Att se detta celestiaala samhälles sönderfall ur Mormons inspirerade perspektiv hjälper oss att inse att nedgången var progressiv. Den inträffade ett steg i taget, där varje nytt steg ytterligare förstörde folkets renhet, enighet och jämlikhet. Detta breda perspektiv av Sions undergång i Amerika bekräftar och belyser profetian som Nephi gjorde i början av Mormons bok:

"Ty se, på den dagen rasar han i människornas hjärtan och uppeggar dem till vrede över det som är gott.

Och andra lugnar han och invaggar i köttlig ro, så att de säga: Allt är väl i Sion, ja, Sion trives, allt är väl. På så

sätt bedrager djävulen deras själar och leder dem försiktigt ned till helvetet" (Andra Nephi 28:20–21).

TILLÄMPA FJÄRDE NEPHI PÅ OSS SJÄLVA

De heliga i denna sista tidshushållning kan lära sig mycket av beskrivningen av Sion i Fjärde Nephi. Det är den mest detaljerade redogörelsen för de förutsättningar som måste råda för att Sion ska kunna grundläggas. Sorgligt nog avslöjar den också det grundläggande mönstret för avfall som förstör Sion. Genom att tillämpa Fjärde Nephi på oss själva finner vi, som den förste Nephi sade för så länge sedan, mycket som kan "vara oss till nytta och lärdom" (Första Nephi 19:23).

Satan var tveklöst i centrum för allt som förstörde det nephitiska samhället. Han inspirerade de onda människornas hjärtan så att de sammangaddade sig emot rättfärdigheten, och han författade och förverkligade sitt mörkrets rikes eder och förbund (se Helaman 6:26). Men Satan hade ändå inte kunnat ha något inflytande på folket i Fjärde Nephi om de inte själva hade tagit några initiativ. Profeten Joseph Smith lärde att i "det ögonblick vi gör uppror mot något, som kommer från Gud, får djävulen makt".⁸

Folket i Fjärde Nephi var skyldiga till uppror: De förkastade medvetet ljus och sanning. Men det hade inte behövt hända. Det var inte oundvikligt. Profeten Joseph säger: "Alla människor har kraft att motstå djävulen."⁹

När människorna i Fjärde Nephi väl hade gjort uppror och Satan fått makten, uppfylldes Mormons kusligt profetiska ord: "Sålunda kunna vi tydligt se, att när ett folk en gång har blivit upplyst av Guds Ande och fått stor kunskap om det som hör till rättfärdighet och sedan har fallit i synd och överträdelse, bliver det mera förhärdat än förut och dess tillstånd bliver värre än om det aldrig hade haft denna kunskap" (Alma 24:30).

I dessa sista dagar har Herren lärt oss fördelarna med att grundlägga Sion. Men skrifterna lär att Sion bara kan byggas genom att vi följer de principer som beskrivs i

Fjärde Nephi och gör medvetna rätta val varje dag. President Spencer W Kimball (1895–1985) sade: "Att bygga Sion 'börjar i varje människas hjärta'."¹⁰

Han skrev vidare: "Sion kan byggas upp enbart bland dem som är rena i hjärtat – inte ett folk som är splittrat av begär eller snikenhet, utan ett rent och osjälviskt folk, inte ett folk som är rent på ytan, utan snarare ett folk som är rent i hjärtat. Sion ska vara i världen men inte av världen, inte avtrubbade av en känsla av köttlig säkerhet, inte heller förslamat av materialistiska känslor ...

Vi måste offra vad Herren än kräver. Vi börjar med att offra 'ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande'. Vi följer det genom att göra vårt allra bästa inom våra tilldelade arbetsområden och i våra kallelser. Vi lär oss vår plikt och utför den helt och fullt. Till slut helgar vi vår tid, våra talanger och tillgångar som våra ledare i främsta ledet kallar oss till och i enlighet med vad Andens viskningar påverkar oss till."¹¹

Herren har gett oss skrifterna som en karta över hur

vi kan bli ett Sions folk. Om vi studerar och lever efter principerna som ges i Fjärde Nephi kommer vi att finna lycka och undvika de tragiska misstag som folket där begick. □

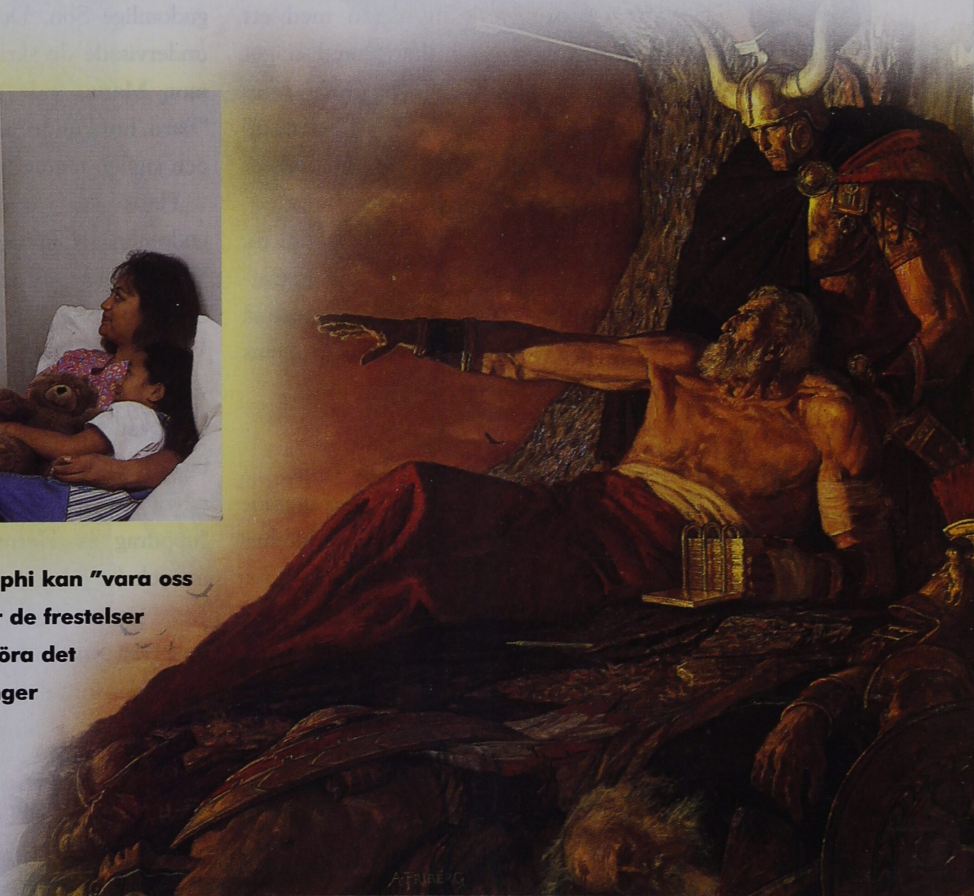
SLUTNOTER

1. Profeten Joseph Smiths lärdomar, s 138.
2. "The Purpose of Church Welfare Services", *Ensign*, maj 1977, s 92.
3. Årtalen 34 och 36 e Kr som allmänt associeras med Fjärde Nephis början bygger på att man daterar Kristi födelse till år 1 f Kr.
4. *The Doctrine and Covenants Student Manual* (Church Educational System manual, 1981), s 425.
5. "Födda av Gud", *Nordstjärnan*, 1986, nr 2, s 5.
6. "Tagen eder tillvara för högmod", *Nordstjärnan*, juli 1989, s 3.
7. "Tagen eder tillvara för högmod", *Nordstjärnan*, juli 1989, s 5.
8. Profeten Joseph Smiths lärdomar, s 156.
9. Profeten Joseph Smiths lärdomar, s 163.
10. "Becoming the Pure in Heart", *Ensign*, mars 1985, s 4.
11. *Ensign*, mars 1985, s 4–5.

FOTOILLUSTRATION STEVE BUNDERSON;
MORMON TAR FARVÄL AV EN STOR NATION AV ARNOLD FRIBERG

Det mönster som anges i Fjärde Nephi kan "vara oss till nytta och lärdom" om vi motstår de frestelser som förstörde nephiterna. Vi kan göra det genom att helga vår tid, våra talanger och våra tillgångar.

Ert framtida

Äldste Lance B Wickman

i de sjuttios kворum

Ni formar själva ert liv. Precis som en skulptör med ett block felfri granit framför sig, har ni en underbar gåva: möjligheter.

Vad har ni för vision? Här är ni, unga män och unga kvinnor, på livets tröskel. Har ni bara en vision av ert liv – ett yrke? När ni ser er i spegeln, ser ni då bara en framtida revisor eller jurist eller inredningsarkitekt? Eller är er vision mer storlagen än så? När ni ser er i spegeln eller när ni blundar, ser ni då för ert inre den person ni skapar som en ädel och värdig person? Ser ni någon med ett gudomligt, kungligt arv som kan bidra med något viktigt till mänsklighetens välfärd och Guds rikets uppbyggnad? Ser ni någonsin framåt 10 år i tiden, 30 år, eller 50 år, och ser ni då er själva? Vem och vad ser ni i så fall?

Det här är mycket viktiga frågor för er eftersom ni, precis som skulptören som står vid det felfria granitblocket, har en stor gåva som aldrig mer kommer att se så fräsch och orörd ut som nu. Jag talar om *möjligheternas* stora välsignelse.

MÖJLIGHETER

Ni formar själva ert liv. Ni är välsignade med ungdomens spänst och få förpliktelser, och detta är era möjligheters stora ögonblick. Men möjligheter är flyktiga varor. De finns, helt bokstavligt talat, här idag och är borta imorgon.

Carpe diem är latin och betyder "fånga dagen". Ni har den här dagen inom räckhåll. Men om ni inte "fångar"

den, rinner den genom era fingrar som kvicksilver och försvinner. Solen går ju visserligen upp varje morgon under ert liv, och varje dag kommer att erbjuda en slags möjlighet att göra gott och att vara lycklig. Men ingen annan "idag" kommer någonsin att vara lik den som ni nu har inom räckhåll. *Carpe diem*.

Det här är en tid och en period när ni kan göra ert liv till ett storslaget konstverk. Men hur gör man det? Som med allt annat är Frälsarens liv belysande. Ni minns att när han bara var tolv år gammal tog Maria och Josef med sig honom till Jerusalem. De kom ifrån varandra och under tre oroliga dagar letade det ängsliga paret efter sin gudomlige Son. De hittade honom i templet där han undervisade de skriftlärdade i den judiska teologin. Hans mor, Maria, sade vänligt tillrättavisande till honom: "Barn, hur kunde du göra så mot oss? Din far [alltså Josef] och jag har letat efter dig och varit mycket oroliga."

Hans svar var en lika vänlig påminnelse om hans gudomliga ställning: "Varför skulle ni leta efter mig? Visste ni inte att jag måste vara hos min fader?" (Lukas 2:48–49.)

Det var något förnuftigt över Jesus redan som barn, vilket hade kommit av att han insåg sin stora uppgift. Han var ivrig att "vara hos sin Fader" och den ivern färgade av sig på varje del av hans liv. Kan vi inte lära oss något av det? Vi har också en helig uppgift – vårt "uppdrag av Herren" för att låna Jakobs underbara uttryck (se Jakob 1:17).

VAD FÖR SORTS PERSON?

Är det inte dags att vi bildligt talat är hos vår Fader? Ni och jag skapade inte

aiag

h
n
s
n
i
v
n
tt
d
n
n
s
r:
f]
s
?
s
t
n
s
t
a

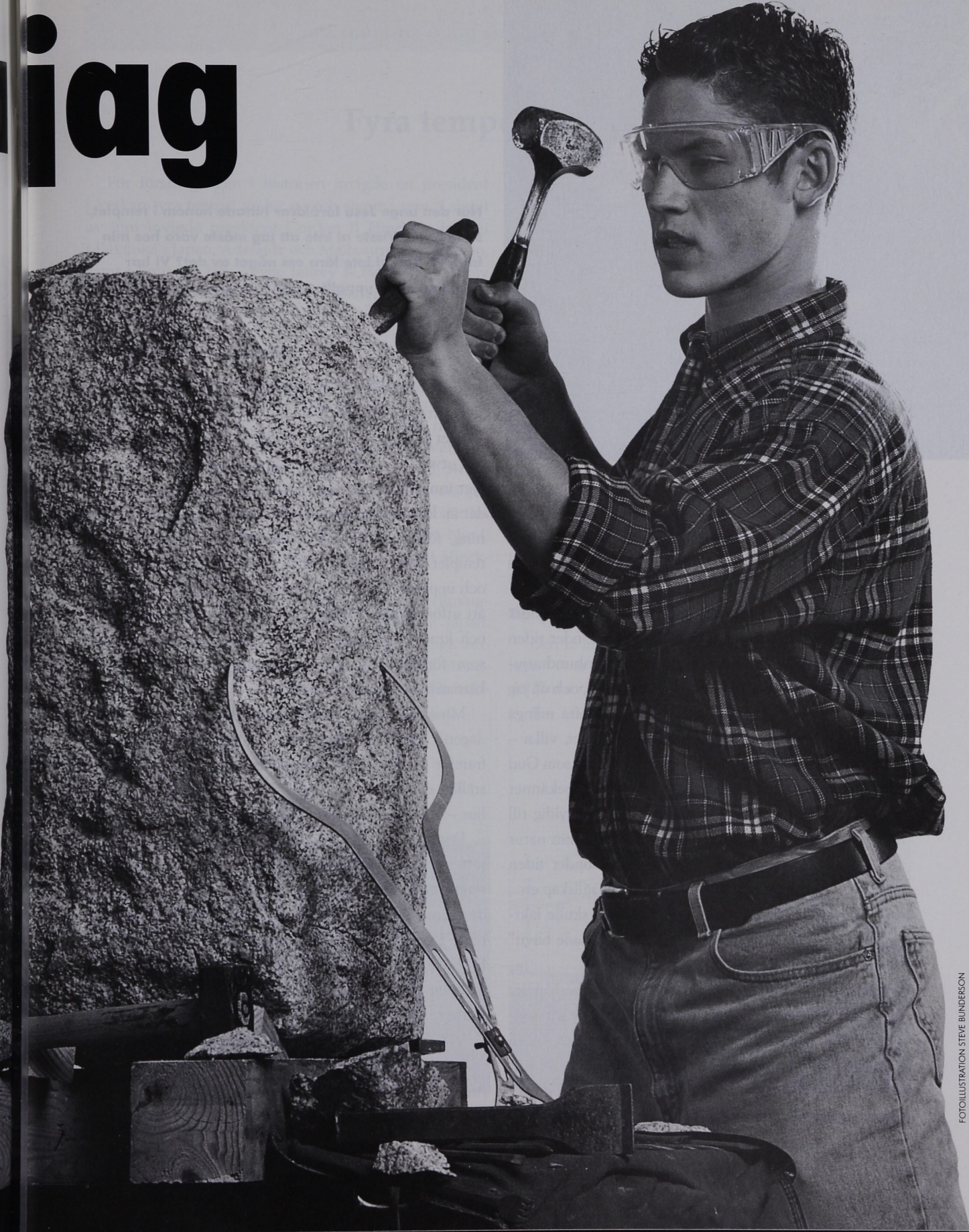

FOTO ILLUSTRATION STEVE BUNDERSON

DETLJ FRÅN KRISTUS I TEMPLET, AV HEINRICH HOFMANN

världen som vi har fötts till. Men vi kan helt klart skapa den sorts person vi vill vara när vi lever i den. Det här är inte en helt enkel process. Joseph Smith beklagade sina svårigheter.

Han beskrev sina erfarenheter i ungdomen efter det att han hade fått sitt uppdrag av Herren: "Under tiden mellan den dag jag hade synen och år adertonhundratjugotre, blev jag ... utsatt för alla slags frestelser, och då jag råkade ut för allt slags sällskap, begick jag ofta många dåraktiga fel och ådagalade en ynglings brister, vilka – ledsamt att säga – ledde mig in i olika frestelser, som Gud icke kunde åse med välbehag. I det att jag bekänner detta, får dock ingen tro, att jag gjorde mig skyldig till några stora eller grova synder. Det låg aldrig i min natur att begå sådana. Jag gjorde mig emellertid under tiden skyldig till flyktighet och var ibland i livligt sällskap etc., som var oförenligt med den värdighet, som skulle iakttagas av en som var kallad av Gud, som jag hade blivit" (Joseph Smiths skrifter 2:28).

Låter det bekant för er? "Skyldig till flyktighet"? Eller "var i livligt sällskap"? Utan tvekan har vi alla varit skyldiga till det. Det är inte, som Joseph uttryckte det, "stora eller grova synder". Men det är ovärdigt dem som är kallade av Gud som vi är. Paulus väl valda uttryck ekar genom århundradena: "När jag var barn ... tänkte [jag]

När den unge Jesu föräldrar hittade honom i templet, sade han: "Visste ni inte att jag måste vara hos min fader?" Kan vi inte lära oss något av det? Vi har också en helig uppgift – vårt "uppdrag av Herren".

som ett barn. Men sedan jag blev vuxen har jag lagt bort det barnsliga" (1 Kor 13:11).

Det är dags att "lägga bort det barnsliga". Det innebär att utveckla en genuin känsla för meningen med livet. Det innebär att se "idag" som den fantastiska möjlighet det är. Idag är dagen när vi kan göra det mesta av utbildning, förbereda oss för missionstjänst och gifta oss i templet. Idag är dagen när vi ska förhålla våra kallelser och uppgifter i kyrkan, när vi ska åsidosätta oss själva för att utföra kristet tjänande. Idag är dagen för rätta beslut och kraftfull beslutsamhet – er hammare och mejsel – som förberedelse inför morgondagen. Det är själva kärnan i att vara hos vår Fader.

Mina kära unga vänner, *carpe diem!* Fånga den här dagen! Fånga den underbara *möjligheten* som ni har framför er! Er "idag" är smyckad med Jesu Kristi återställda evangeliums sanning. Er "imorgon" är verkligen ljus – om ni gör det bästa av idag.

Det som verkligen är utmärkande för evangeliet är löftet om morgondagen. Det heliga templet är den stor slagna symbolen för det löftet. Dess eviga förrättningar, de sanningar det företräder, ger er morgondagens lyster, både i tiden och i evigheten. Jesus Kristus, världens Frälsare, har köpt morgondagen åt oss. Templet beseglar denna förunderliga välsignelse på oss i all sin fullhet.

Vi behöver bara fånga den idag. *Carpe diem!* □

Artikeln omarbetad från ett tal vid en brasafton som hölls vid LDS Business College den 4 november 1998.

Lilla Stjärnan

FÖR BARNEN I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ▪ NOVEMBER 2000

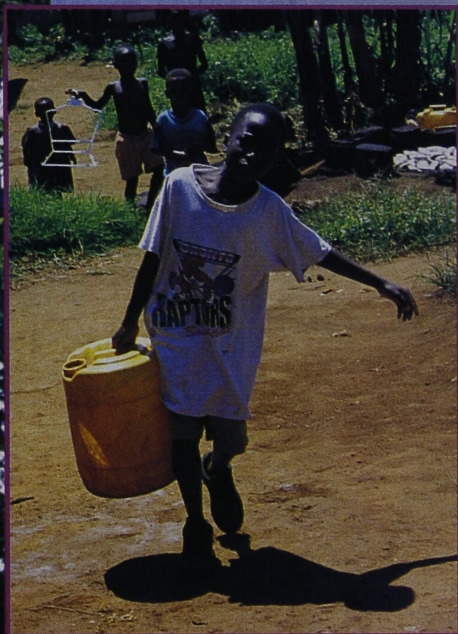

SKAFFA VÄNNER

DAN BALYEJUSA

FRÅN ENTEBBE I UGANDA

Melvin Leavitt FOTO FÖRFATTAREN

Elvaåriga Dan Balyejusa bor nära Victoriasjöns strand i Entebbe i Uganda. Victoriasjön är den största sjön i Afrika och är den näst största sötvattenssjön i världen. Den täcker delar av Uganda, Kenya och Tanzania. Den ger liv. Fiskar simmar i det blå vattnet och fiskarna kastar i sina många nät. Nilen rinner upp i Victoriasjön, och det var på den floden som barnet Mose flöt i säkerhet.

Sjön är vacker, men Dan är för upptagen för att beundra den särskilt mycket. Istället kan man ofta hitta honom grävandes i sin familjs träd-

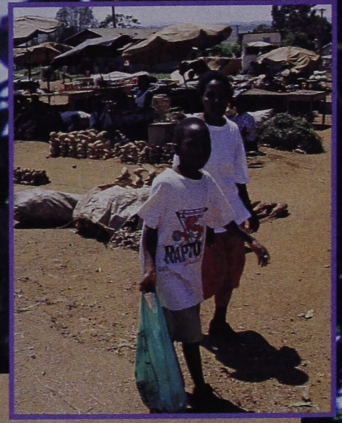
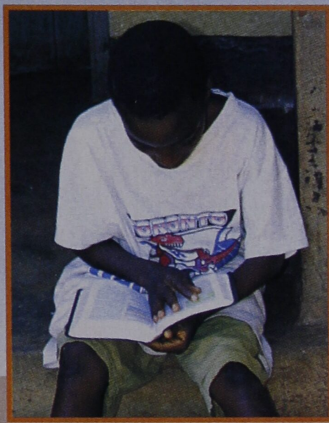
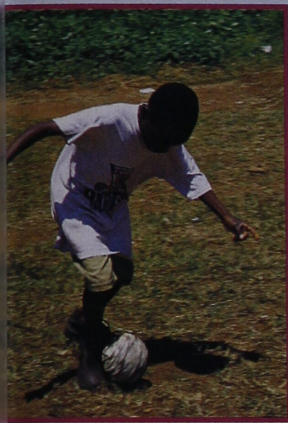
gård under bananträdens breda löv. Där odlar och skördar han cassava (en sorts rotfrukt), jams och potatis. Vid andra tillfällen släpar han tunga kannor vatten från områdets vattenkran, tvättar kläder och diskar, ger kycklingarna vatten och mat och hjälper sin mamma, Margaret, handla från utomhusmarknaden och laga mat i köket. En av hans favoriträtter är *mandoke*, en rätt gjord av ångkokta och mosade gröna bananer och smaksatt med olika såser.

Varje medlem i Dans familj har ett afrikanskt namn och ett engelskt. Dans afrikanska namn är *Mugwisa*. Han har två äldre bröder, Ronald (*Kinty*, 18 år) och Rogers (*Wavango*, 12 år) och två äldre systrar, Sarah (*Namuwaya*, 16 år) och Mary (*Nabutono*, 14). Han har också en yngre bror, Yeko (*Balyetuysa*, 10 år) och två yngre systrar, Dorah (*Namugogo*, 7 år) och Clare (*Kalembe*, 4 år). När Dans syskon grälar är han fredsmäklare. Han överväger lugnt och rättvist båda sidorna och hittar sedan ett sätt att få alla sams. Om han inte kan lösa en konflikt överlämnar han

den till sina föräldrar, men det behövs sällan.

Dan har inte alltid varit lika hjälpsam som han är nu. Den "gamle" Dan tyckte inte om att arbeta. Ibland var han olydig och oartig och han läste inte läxorna särskilt noga. Men så en dag mötte hans pappa, Jones, två missionärer från kyrkan på gatan. Med tiden gick hela familjen med i kyrkan. När Dan lärde sig att han var ett Guds barn fick han en ny syn på saker och ting. Hans dop och konfirmation hjälpte den att växa. "Jag kände mig förlåten och ren och god", minns han. "Och sedan dess har den Helige Anden hjälpt mig att göra vad jag borde. Och när jag omvänder mig, hjälper han mig att veta att jag är förlåten."

När Dan började se på sig själv på ett annorlunda sätt började han se på andra likadant. "Jag älskar mina syskon som jag älskar mig själv. Jag skulle kunna göra vad som helst för dem", säger han. Dan förändrades på många andra sätt också. Han kunde knappt läsa men ansträngde sig i skolan och blev en bra elev, duktig på att läsa.

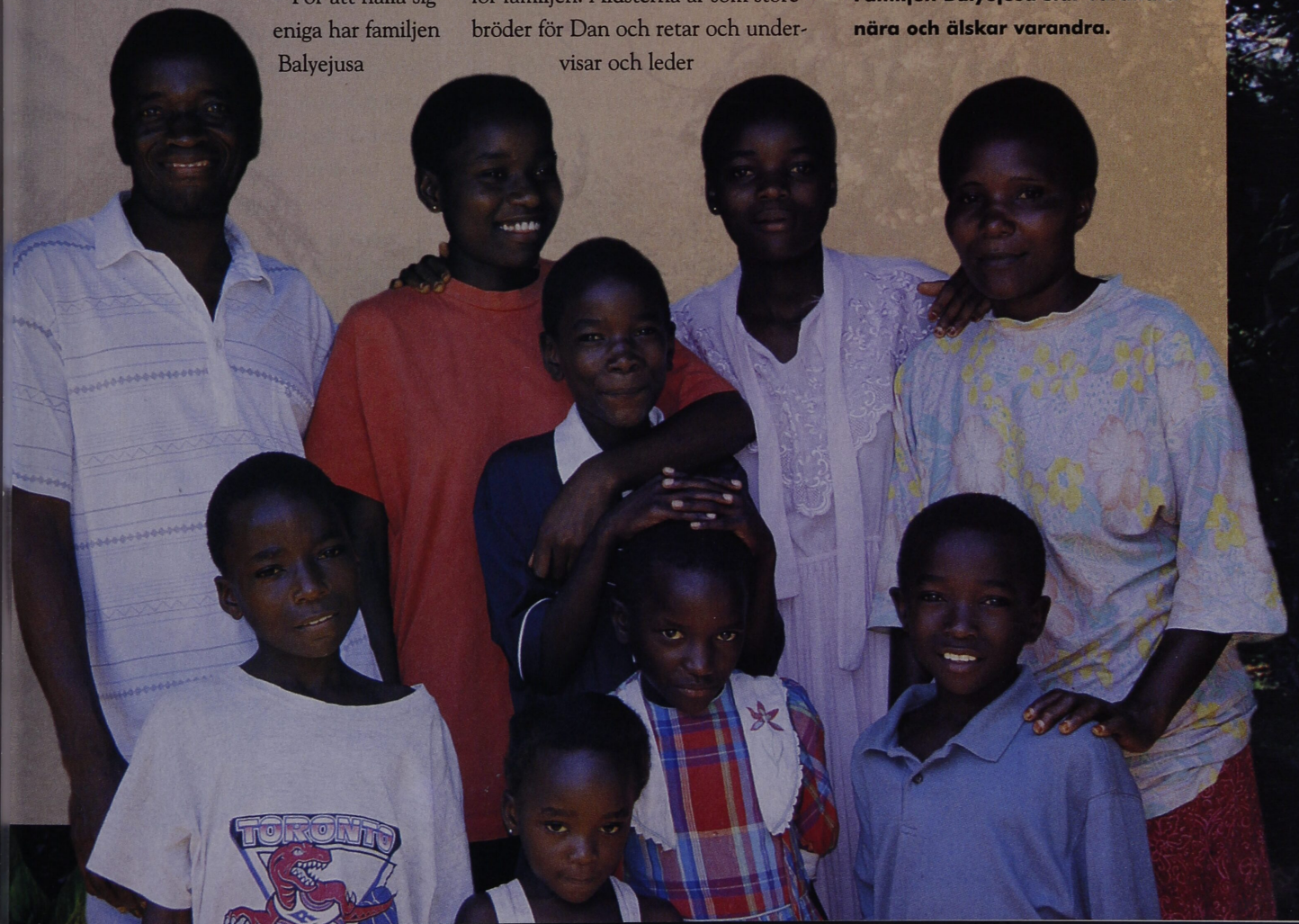

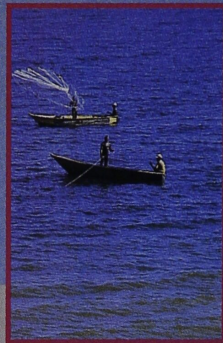
Broder Balyejusa har märkt en förändring hos alla sina barn. "Sedan vi gick med i kyrkan har jag inte lika många problem med min familj", förklarar han. "Vi är nu som en person. Förut var vi uppdelade."

För att hålla sig eniga har familjen Balyejusa

hemafton med skriftläsning och en lektion varje kväll. När det är Dans tur att hålla lektion talar han oftast om omvändelse och förlåtelse. Varje söndagseftermiddag kommer missionärerna och håller en särskild lektion för familjen. Äldsterna är som storebröder för Dan och retar och undervisar och leder

Vänster: Dan bär vatten från området vattenkran varje dag. Ovan, från vänster: Dan spelar fotboll, studerar skrifterna, arbetar i trädgården och hjälper sin mamma att handla. Nedan: Familjen Balyejusa står varandra nära och älskar varandra.

honom. Dan vill följa deras exempel och gå på mission själv en dag.

Men nu nöjer han sig med att ivrigt läsa Mormons bok. Han tycker särskilt mycket om Nephis ord: "Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem" (Första Nephi 3:7).

En annan av Dans hjältar är Enos, som bad en hel dag, ända till kvällen, om att få förlåtelse. Dan känner också stor kärlek till Joseph Smith, som bad till vår himmelske Fader när han brast i visdom. "Vi måste be Gud berätta för oss vad som är sant", säger Dan.

Med tanke på Dans vördnad inför bönen är det inte svårt att gissa vad han gjorde när han märkte att det var svårt för honom att fasta. "Jag bad till vår himmelske Fader," säger Dan. "Han hjälper mig att fasta och att

Ovan, från vänster: Familjen Balyejusa går till kyrkan, fiskare kastar sina nät i Victoriasjön, Dan med sin familj och missionärerna. Nedan: Dan umgås med några av sina syskon.

fasta hjälper mig att lösa mina andra problem."

Bland det trevligaste man kan se i Entebbe på söndagsmorgnarna är familjen Balyejusa som går till kyrkan i sina bästa söndagskläder. Deras ansikten lyser av glädje inför tanken på att ta sakramentet och studera evangeliet med syskonen i grenen.

De vet också att evangeliet är till för mer än möten och gudsdyrkan på söndagarna. Det är viktigt de andra dagarna i veckan och i allt de gör. Till exempel tycker de alla om sport. "Sport var bra för mig", säger broder Balyejusa. "Sporten höll mig borta från cigaretter och alkohol, vilket gjorde

det lättare för mig att gå med i kyrkan."

Broder Balyejusa och Ronald spelar fotboll. Sarah och Mary tycker om nätboll (en bollsport som påminner om basket och som flickor ofta spelar). Barnen är med i stora fotbollsturneringar i grannskapet som de håller på sin tomt. De har tystare nöjen också. Yeko är en duktig komiker och Dorah en tyst tänkare. Clare sjunger som en vuxen, fast hon är det yngsta barnet i grenen.

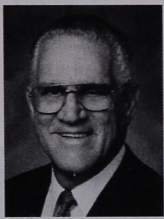
Uganda är, precis som största delen av Afrika, ett land med många etniska grupper och språk. Dan talar bugosa och buganda förutom engelska. Och utöver det lär han sig att tala flytande det viktigaste språket av alla – Andens språk. Precis som Victoriasjön är Anden livgivande och vacker. Men till skillnad från sjön som finns i tre länder, täcker Anden varje land på jorden. □

Lydnad och tjänande

Äldste Athos M Amorím

i de sjuttios kvorum

På en yttervägg på Brasiliens arméhögskola kan kadetterna läsa: "Du kommer att befalla. Så lär dig att lyda!" Tidigt i livet lärde jag mig att lydnad är viktigt för vår utveckling. Jag talar inte om blind lydnad, utan om den lydnad som låter oss nå en högre och andligare nivå i livet, genom att vi använder vår fria vilja till att göra Herrens vilja. Profeten Joseph Smith lärde att "när vi erhålla någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad för den lag, enligt vilken den är lovad" (L&F 130:21).

Något annat som jag lärde mig i armén är att soldater i mitt land inte använder verbet *arbeta* när de talar om sina uppdrag. De använder hellre verbet *tjäna*, vilket hjälper dem att alltid minnas löftet att tjäna vårt folk och vårt land. När det gäller tjänande i kyrkan betyder det också att tjäna vår himmelske Faders barn var de än bor.

Många gånger ger vanliga människor som bor i vår närhet de allra bästa exemplen på lydnad och tjänande. Syster Ana Rita de Jesus, en äldre änka, bodde i Anápolis i Brasilien. Hon kunde varken läsa eller skriva. Missionärerna brukade gå hem till henne varje vecka och läsa skrifterna för henne. Hon var kärleksfull och vänlig. Varje söndag bad hon missionärerna om hjälp att fylla i tiondetalongen. Ibland bestod hennes tionde och offer av bara några centavos, men hon kände till lagen och ville lyda den. När hon hade betalat sitt tionde brukade hon gå in i rummet där sakramentsmötena hölls i det hyrda hus som användes som kapell och där satte hon en blomma på talarstolen. Genom att göra detta tjänade hon sina bröder och systrar – hon tog med

sig något vackert till den plats där vi dyrkade Herren. Denna syster undervisade oss på ett mycket enkelt sätt om lydnad och tjänande. Hon visste att lydnad till buden är bästa förberedelsen för tjänande.

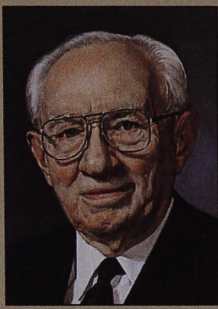
Det största exemplet på lydnad och tjänande gav Herren Jesus Kristus när han sade. "Men låt din vilja ske, inte min" (Luk 22:42). □

Artikeln omarbetad från ett tal på generalkonferensen i oktober 1998.

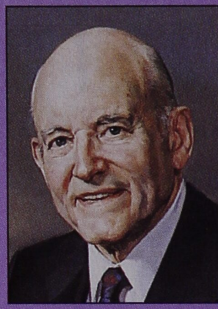

SPEL TILL SAMLINGSTUNDEN: "FÖREBILD FÖR DE TROENDE" I DE SISTA DAGARNA

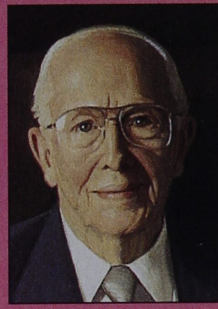
För lektionen och instruktionerna till samlingsstunden, se sidan 16.

Gordon B Hinckley
Visa vänlighet och
omtanke om andra.

Howard W Hunter
Arbeta hårt och
vara pålitlig.

Ezra Taft Benson
Vara redbar.

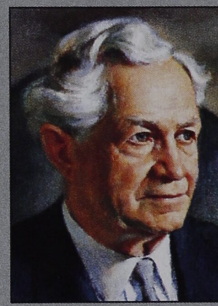
Spencer W Kimball
Sätta mål och alltid
göra sitt bästa.

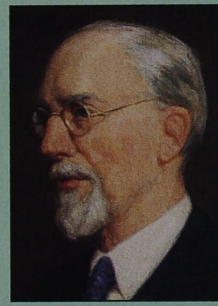
Harold B Lee
Lyssna till och
lyda Anden.

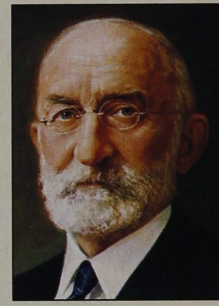
Joseph Fielding Smith
Studera och lära sig
skriftställen utantill.

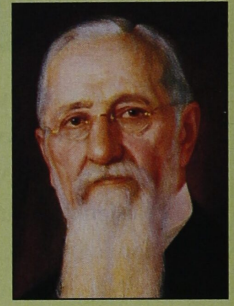
David O McKay
Stå för det som
är rätt.

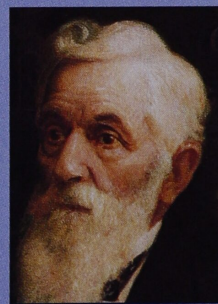
George Albert Smith
Ha tro till att
bli helad.

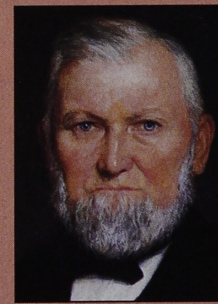
Heber J Grant
Vara uthållig –
fortsätta försöka.

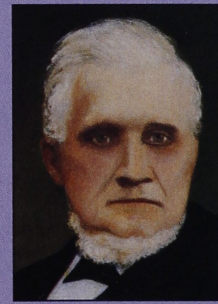
Joseph F Smith
Vara modig.

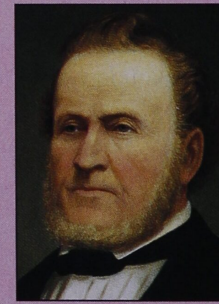
Lorenzo Snow
Be och veta att
bönerna blir
besvarade.

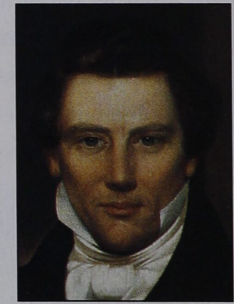
Wilford Woodruff
Följa profeten.

John Taylor
Vara en modig
missionär.

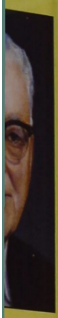
Brigham Young
Lyda visdomsordet.

Joseph Smith
Vara orädd.

Ezra Taft Benson kallades "T" av sina vänner och

När Howard W Hunter var en ung pojke, visste

Ezra Taft Benson kallades "T" av sina vänner och sin familj. En dag kommenterade en granne att "T" gick rak och stolt. "Varför skulle han inte det?" svarade hans morbror. "Han är den ende pojke jag känner som aldrig har gjort något som han borde skämmas för."

Joseph Fielding Smith älskade att studera skrifterna. När han var 18 gick han hem från arbetet varje dag och bar med sig ett litet exemplar av Nya testamentet, som han studerade tills det var mörkt. Sedan försökte han lära sig skrifterna utanfyll som han just hade läst.

Heber J Grants morbror utmanade honom och hans kusin att läsa Mormons bok och erbjöd den som blev färdig först ett pris. Heber insåg att om han läste snabbt skulle han inte förlora det han läste. Han bestämde sig för att låta sin kusin vinna. Han läste långsamt – och blev färdig först!

Wilford Woodruff försökte alltid följa profeten. Joseph Smith rådde apostlarna att föra dagbok. "När jag hörde Joseph Smith predika, undervisa eller profetera", sade Wilford, "hyste jag alltid att det var min plikt att skriva ner det." Idag har kyrkan 7 000 sidor av hans uppteckningar.

När **Joseph Smith** var sju år måste man skära ut en bit av skelettet ur hans ben. Doktorn erbjöd Joseph sprit. Joseph vägrade dricka. Doktorn ville binda fast Joseph i sängen. Joseph vägrade igen. Hans far höll honom hårt i famnen under operationen.

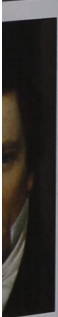
När **Howard W Hunter** var en ung pojke, visste hans grannar att han arbetade hårt. Han hjälpte dem vid flyttningar, med trädgårdsarbete och med att plocka frukt. Ibland fick han betalt för arbetet, men många gånger gjorde han det för att han tyckte om att hjälpa andra.

Som liten pojke började **Harold B Lee** klättra över ett staket. Han hörde en röst som sade: "Harold, klättra inte över staketet." Han kunde inte se någon. Han insåg att Anden varnade honom för fara, så han klättrade inte över. Den erfarenheten lärde honom att Herren vakade över honom.

Som ung pojke blev **George Albert Smith** mycket sjuk. Doktorn rådde hans mor att ge honom kaffe att dricka, men George Albert vägrade. Han bad om prästadsömsvålsignelse. Nästa morgon när doktorn kom hittade han George Albert lekande i trädgården.

När **Lorenzo Snow** var en liten pojke sprang han ifrån en arg tjur! Han klättrade snabbt upp i ett högt träd när tjuren skrapade med klövarna mot marken. Lorenzo bad Gud om hjälp. Precis då kom hans pappa ridande på en häst. Han smällde en gång med tjurpiskan och då sprang tjuren därifrån.

Långt innan **Brigham Young** hörde talas om kyrkan vägrade han att dricka sprit. Han skrev i sin dagbok: "Jag hade förstött från ungdomen att jag kunde behålla min frihet och självständighet lika mycket genom att göra det som är rätt som att göra det som är fel."

Gordon B Hinckley arbetade hårt och sparrade pengar till sin utbildning. När det var dags för hans syster Ramona att ta examen, förstod han att hon behövde en ny klänning. Han använde några av pengarna han hade slitit så för att få ihop till att köpa en fin klänning till henne.

När en ledare i kyrkan föreslog att alla skulle läsa skrifterna, insåg **Spencer W Kimball** att han aldrig hade läst hela Bibeln. Han satte som mål att läsa den från pärm till pärm. Han tände en lampa och började. Han läste lite varje kväll. Ett år senare hade han nått sitt mål.

David O McKay älskade baseboll. En gång anklagade en spelare honom utan skäl för att spela ojust och hotade honom. David svarade lugnt. Sedan slog han bollen och sprang hem segern! Alla var glada att han hade stått emot mobbaren när han visste att han hade rätt.

När **Joseph F Smith** kom hem från mission när han var 19 år blev han och hans kamrater hotade av några berusade män. "Är du 'mormon'?" krävde en man att få veta. Joseph F Smith svarade ja. Förvånad sade mannen: "Jag är glad att se en man som står för sin övertygelse."

När **John Taylor** var en liten pojke i England kände han att han skulle åka till Amerika och predika evangeliet. Flera år senare flyttade hans familj till Canada. Där blev han medlem i kyrkan. John predikade evangeliet inte bara i Amerika, utan han återvände också till Europa som missionär.

ANGELAS TRO

Lisa H Fernelius

ILLUSTRATION JERRY HARSTON

Angela stormade in i huset och slängde sina böcker på köksbordet. Hennes lillebror Calle såg förvånat på.

"Jag tänker aldrig gå till skolan igen!" skrek Angela. Hennes ilska vändes i tårar när hon sjönk ner på en stol. Mellan snyftningarna tjothon: "Sandra Karlsson förstör mitt liv. Jag försökte vara snäll mot henne när hon ropade fula namn efter mig. Jag struntade i henne när hon retade mig för mina kläder. Men så idag sa hon till alla att jag hade berättat hemligheter om Adam Levin och nu vågar Adam inte prata med mig."

Angelas mamma gav henne en kram. Angela lyfte upp ansiktet som var randigt av tårar. "Mamma, Adam är den enda medlemmen i skolan utom jag. Vi hjälper varandra alltid att välja det rätta." Hon la huvudet mot mammas axel och grät.

Calle försökte hjälpa till och sa: "Jesus sa att vi ska be för våra ovänner. Du kanske skulle be att Sandra blir riktigt sjuk och missar massor i skolan."

"Jag tror inte att det var det som Jesus menade", rättade mamma honom försiktigt.

"Du kanske skulle be att Sandra flyttar till ett annat land", föreslog Calle.

Mamma skakade på huvudet. "Nej, Calle, men du har rätt i att vi borde be för våra ovänner. Det är faktiskt fastesöndag på söndag. Kan vi inte ta tillfället i akt och fasta för Sandra? När vi både tror, ber och fastar kan underverk ske."

Angela, som hade lugnat sig lite, snövrlade och tillade: "Som den gången när vi fastade och bad för syster Johanssons baby som föddes två månader för tidigt?"

"Just det, Angela", sa mamma. "Vår himmelske Fader välsignar oss för vår tro. Det gör han alltid."

Angela bad många gånger under helgen att Sandra skulle sluta vara elak. När hon fastade, märkte hon knappt att hennes mage kurrade.

Innan Angela

gick till skolan på måndagen, föll hon på knä igen. "Vår himmelske Fader, var snäll och hjälp Sandra att sluta vara elak. Jag har fastat och bett. Jag tror att du kan förändra henne. I Jesu Kristi namn. Amen."

Angela skuttade glatt nerför trapporna.

"Ha det så bra idag", sa mamma.

"Ja, det kommer jag säkert att ha!" svarade Angela.

Hon var säker på det när hon kom till skolan och såg att läraren hade flyttat om bänkarna. Angela satt inte längre bredvid Sandra.

Angela höll en tyst bön av tacksamhet. Och Adam log mot henne när han gick förbi hennes bänk. *Det här kommer verkligen att bli en bra dag!* tänkte hon.

Efter lunchen gick Angela till toaletten för att se efter att ingen mat hade fastnat i tandställningen. Hennes hjärta började slå fortare när hon fick syn på Sandra. Angela tog mod till sig och log och sa: "Hej Sandra. Hade du det roligt i helgen?"

Sandra log bara – inte precis ett vänligt leende, men hon log i alla fall. Båda flickorna gick ut från toaletterna på samma gång.

"Hej Sandra. Hej Angela", sa Katarina, musikläraren, när hon gick förbi dem.

"Hej", svarade flickorna. Angela var glad att Sandra inte hade sagt eller gjort något elakt. Hon blev också glad när Sandra gick till rektorsexpeditionen istället för ut på skolgården. Igen höll Angela en tyst bön av tacksamhet.

Några minuter innan skolan skulle sluta för dagen kallades Angela till rektorsexpeditionen.

När hon gick förbi Sandras bänk på väg ut hånflinade Sandra och sa: "Lycka till." Angela blev helt kall.

Rektorn satt och väntade på Angela när hon kom. "Angela, jag har hört att du skrev 'Angela älskar Adam' på en av väggarna i

toaletten. Eleven som berättade det sa att musikläraren såg att ni gick därifrån under lunchrasten. Katarina bekräftade att du var där vid den tiden."

Angela var chockad. Hur kunde det vara sant? Hade hon inte fastat och bätt och använt all sin tro för att få vår himmelske Fader att göra Sandra snäll? Sandra hade varit på toaletten på samma gång. Hon måste ha skrivit det på väggen.

"Jag gick på toaletten under lunchrasten", sa Angela vänligt, "men jag klottrande inte på väggen."

"Jag är ledsen, Angela, men jag

har ditt ord mot en annan elevs och en lärares. Du får hjälpa vaktmästaren, Hasse, under rasterna nästa vecka. Det kanske kan hjälpa dig att respektera skolans egendom bättre."

Calle visste när han såg Angelas ansiktsuttryck att det inte hade gått så bra. Han gick tyst bredvid henne på väg hem från busshållplatsen. Han kom in i köket först och slängde ur sig: "Angelas tro fungerade inte."

"Calle! Det var inte snällt", förbrådde mamma.

"Nej mamma, Calle har rätt", suckade Angela. "Jag har väl inte nog mycket tro för att vår himmelske Fader ska göra Sandra snäll." Hon berättade för mamma om sin dag.

"Angela, vi kan inte be så att en annan människas handlingsfrihet försvinner. Det spelar ingen roll hur stark tro vi har", förklarade mamma. "När vi ber för våra ovänner förändrar det våra känslor för dem och ger oss frid. Vi förändras till det bättre, och ibland hjälper vår godhet våra ovänner att förändras. Sorgligt nog förändras somliga aldrig. Men vi borde aldrig låta våra ovänner bestämma hur vi ska handla."

"Så vad ska Angela göra åt Sandra?" avbröt Calle. "Hur kan allt det här hjälpa Angela om Sandra fortfarande är elak?"

Angela nickade. "Jag trodde att

tro kunde åstadkomma underverk.”

”Det gör det också, det lovar jag dig”, försäkrade hennes mamma. ”Kommer du ihåg berättelsen om Alma och hans folk i Helams land?” Mamma sträckte sig efter skrifterna.

”Nästan”, sa Angela. ”Almas folk var rättfärdiga, men de tillfångatogs i alla fall av lamaniterna. Och det blev värre när lamaniterna satte Amulon, en av Kung Noahs onda präster, till herre över Almas folk.”

”Och Amulon var Almas ovän”, la Calle till. ”Han visste att Alma trodde på profeten Abinadi och hade försökt rädda honom från att brännas.”

”Det stämmer”, sa mamma. ”Amulon gjorde Alma och hans folk till slavar. Han satte till och med vakter över dem som skulle döda alla som bad.”

”Men de bad ändå i sina hjärtan”, sa Calle.

”Och Herren besvarade deras böner”, fortsatte mamma. ”Han hjälpte dem inte att fly med en gång, utan han hjälpte dem i deras prövningar. Vi läser vad som hände i Mosiah 24:15: ’Bördorna, som lades på Alma och hans bröder, blevo lättade. Ja, Herren styrkte dem, så att de kunde bära upp sina bördor med lätthet, och de underkastade sig glada och med tålmod allt vad Herren ville.’

Så vad tycker du nu att du borde be om?” frågade mamma

vänligt.

Angela satt tyst och svarade sedan: ”Att vara glad även om man har prövningar.”

Nästa dag, när Angela hade slipat och målat över det som stod på toaletten, tömde hon papperskorgar när Sandra gick fram till henne. Hon sa högt till de andra flickorna som var med henne: ”Se på den nye vaktmästaren här på skolan.” De gick fnissande därifrån.

”Snälla, hjälp mig att vara glad och tålmodig”, bad Angela i sitt hjärta.

Just då kom vaktmästare Hasse fram till henne. ”Angela, du är duktig på att arbeta.” Sedan log han brett. ”Det var inte du som klotttrade på toaletten, eller hur?”

Angela skakade på huvudet.

”Det var vad jag sa till rektorn.

Och när vi pratade kom Adam Levin fram och berättade att han hade råkat höra Sandra Karlsson skryta med att det var hon som klottrade och sedan satte fast dig för det.” Vaktmästaren log igen.

”Rektorn vill att du ska komma till expeditionen. Han är en rättvis man. Jag tror att du blir glad när du har pratat med honom igen.”

Tålmod och glädje, böner och tro, tänkte Angela. De skapar verkligen underverk. Jag tror inte mina problem med Sandra är över, men jag kommer att fortsätta försöka göra det som är rätt. Jag kanske ska försöka prata med henne igen. Och när hon skyndade sig till rektorns rum bad hon tyst: Tack, himmelske Fader, för att du hjälpte mig med mina prövningar. □

BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET

JESU DOP

ILLUSTRATION ROBERT T. BARRETT

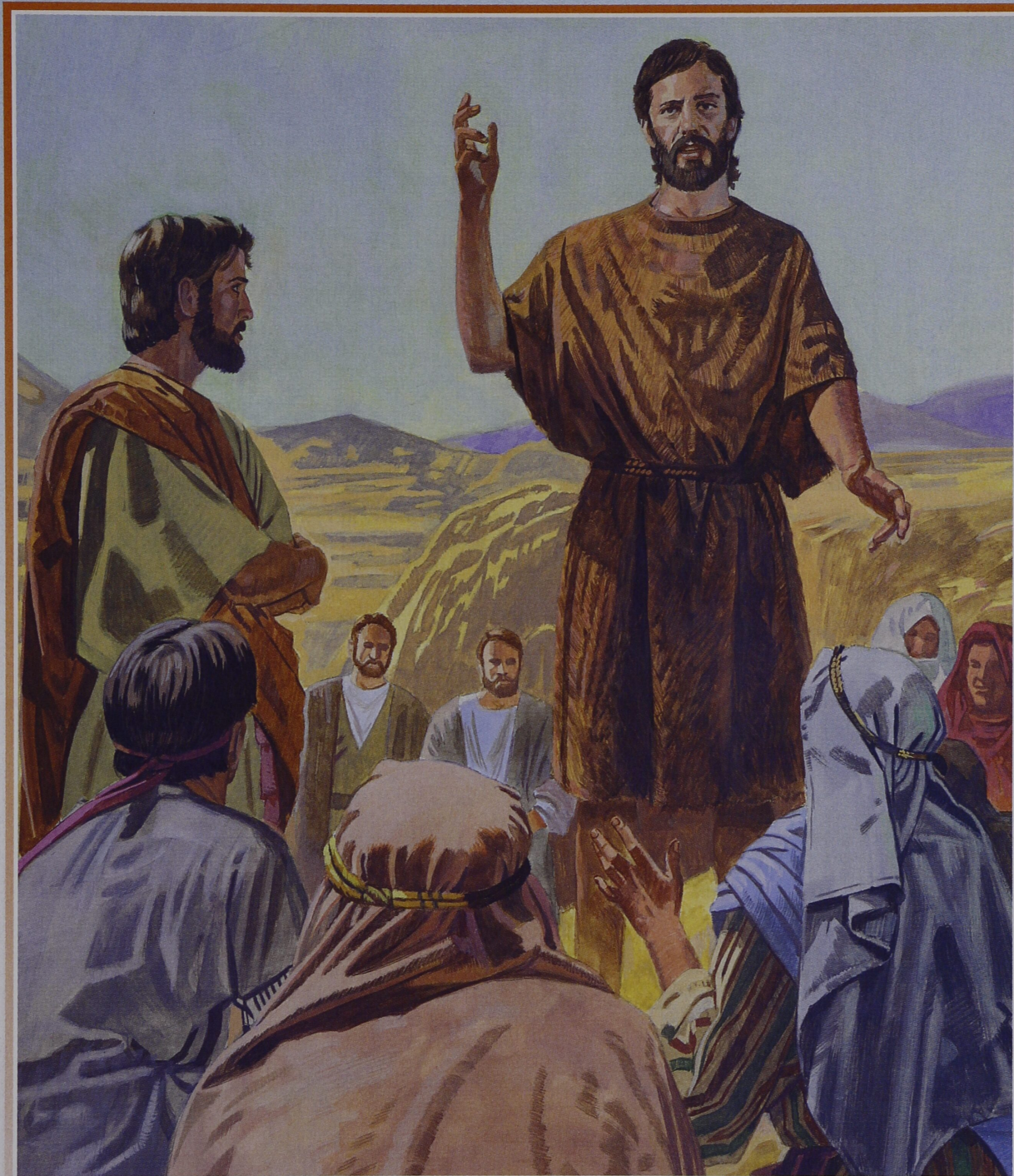
Johannes bodde i öknen i många år. Han hade kläder av kamelhår och åt vildhonung och gräshoppor. Människorna kom från städerna för att höra honom undervisa. Han var känd som Johannes döparen.

Matteus 3:1-5

Johannes döparen lärde folket om Jesus Kristus och sade till dem att omvända sig från sina synder och döpas. Johannes döpte dem som omvände sig, så att deras synder skulle tvättas bort.

Matteus 3:3, 6

Folket frågade honom hur de skulle kunna leva bättre. Han sade till dem att dela med sig till de fattiga, att alltid tala sanning, att inte såra andra. Han sade att Jesus Kristus skulle komma för att bilda sin kyrka och att han skulle ge dem den Helige Andens gåva. Johannes sade till människorna att Jesus var Frälsaren, Guds Son.

Matteus 3:2, 11-12; Lukas 3:10-14; Johannes 1:33-36

En dag när Johannes döparen döpte människor i floden Jordan, bad Jesus Kristus Johannes att döpa honom. Johannes visste att Jesus alltid hade lytt Guds bud och inte behövde omvända sig. Johannes trodde att Jesus inte behövde döpas.

Matteus 3:13–15; Andra Nephi 31:5–7

Men Jesus visste att Gud hade befallt alla människor att döpas. Jesus sade till Johannes att döpa honom och det gjorde Johannes. Jesus var ett exempel för oss genom att döpas för att lyda Guds bud.

Matteus 3:16; Andra Nephi 31:7–8

När Jesus kom upp ur vattnet, kom den Helige Anden till honom och Gud talade från himlen. Gud sade: "Detta är min älskade son, han är min utvalde."

Matteus 3:16–17

Profeternas föredöme

Ann Jamison

”Var en förebild för de troende i allt du säger och gör, i kärlek, tro och renhet” (1 Tim 4:12).

William W Phelps var en av profetens Joseph Smiths bästa vänner. William fick uppdraget att bli kyrkans tryckare. Han flyttade till Missouri och blev ledare i kyrkan där.

Senare blev han fiende till profeten på grund av några brister han tyckte att han såg hos profeten Joseph. Han skrev under ett certifikat som försvarade något som en av kyrkans fiender hade gjort. På grund av Williams och andras handlingar förlorade Joseph inte bara en kär och betrodd vän, utan han och andra ledare i kyrkan kastades i fängelse!

Två år senare insåg William att det han hade gjort var fel. ”Jag är som den förlorade sonen ...” skrev han till profeten Joseph. ”Jag känner till min situation, du gör det, och Gud gör det, och jag vill bli frälst om mina vänner kan hjälpa mig ... Jag har gjort fel och jag är ledsen.” Han bad att få bli upptagen som medlem i kyrkan igen.

Joseph svarade omedelbart med kärlek och förlåtelse. Han skrev: ”Jag tror att din bekännelse är äkta och din omvändelse uppriktig. Jag skall med glädje återigen ge dig vänskapens högra hand och glädjas över att den förlorade sonen har återvänt ... Kom, käre bror, ty kriget är slut, / De blir vänner till sist, som var vänner förut.” (Se *History of the Church*, 4:141–142, 163–164.)

Joseph förlät sin vän och William blev på nytt en modig Herrens tjänare. William skrev psalmen: ”Pris åt den man” (*Psalmer*, nummer 16) om sin förlåtande vän, profeten Joseph.

Ibland säger eller gör våra vänner sådant som sårar oss. Men vi kan förlåta dem, precis som profeten Joseph gjorde. Joseph sade till William att han ville följa vår himmelske Faders och Jesu Kristi exempel. Han ville vara lika vänlig och förlåtande som de är. När vi följer Jesu

Kristi exempel blir vi lyckliga. Vi håller vårt dopförbund och vi kan hjälpa våra vänner att hålla sina förbund, precis som profeten Joseph Smith hjälpte sin vän William.

Instruktioner

Varje profet är en underbar ”förebild för de troende”. Spela ett spel som hjälper er att minnas några av våra profeters goda exempel. Klistra fast sidorna 6–7 på kartong. Klipp ut bilderna och berättelserna. Lägg ut dem med framsidan neråt. Turas om att plocka upp två kort och försök passa ihop rätt bild med rätt berättelse. När någon har hittat profeten och berättelsen, läser spelaren berättelsen högt och tänker sedan ut hur han eller hon kan följa den profetens föredöme.

Förslag till samlingsstunden

1. Be flera vuxna att berätta om människor som har älskat och tjänat andra. Använd exempel från er församling eller gren. Sjung sånger eller psalmer som hör ihop med berättelserna. Be barnen rita något som de har gjort eller kommer att göra för att älska och tjäna andra. Sätt ihop alla barnens teckningar på ett långt papper och gör en ”TV-låda” (se Undervisning: Den högsta kallelsen: Ett källmaterial för undervisning om evangeliet, s 181) och visa dem för barnen nästa vecka. Sjung sånger eller psalmer medan barnen ser på sina teckningar.

2. Rita på sex olika papper enkla figurer som föreställer pappa, mamma, syster, bror, mormor/farmor och morfar/farfar. Be barnen sitta i en ring och sjunga en sång eller psalm som handlar om vänlighet medan de skickar vidare figuren mellan sig i ringen. Varje gång sången tar slut, ber du varje barn som håller en figur att säga något som han eller hon kan göra för att visa kärlek till den personen i sin familj eller släkt. Be varje barn rita figurer som föreställer hans eller hennes familj. Låt barnen ta med sig figuren hem och berätta om aktiviteten under familjens hemafton. □

ÄRA FRÄLSAREN GENOM ATT HÅLLA VÅRA FÖRBUND

Vår Frälsares, Jesu Kristi, oförläppliga gåvor gör att vi står i evig skuld till honom. Hans fullkomliga rättfärdighet och osvikliga medkänsla ger oss ett mönster att följa, och hans försoning övervann den fysiska döden och gjorde det möjligt för oss att uppstå. Hans försoning gjorde det också möjligt för oss att ära evigt liv om vi omvänder oss och får de frälsande förordningarna.

ETT FOLK SOM SLUTER FÖRBUND

Hur kan vi ens börja att visa vår kärlek och tacksamhet till Frälsaren? Herren sade: "Alla de som tillhöra denna Kristi kyrka skola iakttaga och hålla alla kyrkans lagar och förbund" (L&F 42:78). Vi ära Frälsaren på det sätt som han har bett oss om – genom att lyda hans bud och hålla våra förbund.

Från och med dopet sluter var och en av oss ytterst personliga förbund med Herren. När vi gör det får vi särskilda utlovade välsignelser. Eftersom Herren är fullkomlig, vet vi att han kommer att hålla sina löften till oss: "Jag skall inte bryta mitt förbund, och vad mina läppar har talat skall jag ej förändra" (Ps 89:35). Men eftersom vi är ofullkomliga måste vi alltid sträva efter att inte bara ingå förbund utan också *hålla* dem, omvända oss och utöva tro på Jesu Kristi makt att förlåta och upphöja oss.

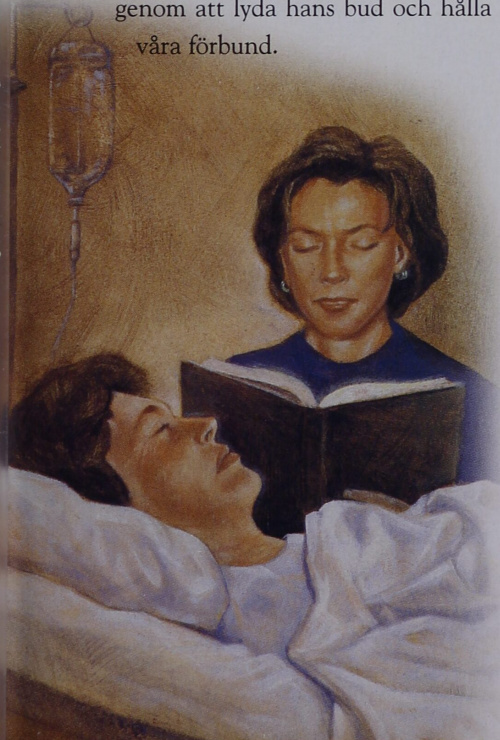
DE FÖRBUND VI HÅLLER

Bonnie D Parkin anmärkte medan hon var rådgivare i Unga kvinnors presidentskap: "Vi talar så ofta om att ingå och hålla förbund, men exakt vad innebär de? I dopet visar vi att vi 'äro villiga att bära varandras bördor, på det de må vara lätta, ... sörja med dem som sörja, ... trösta dem som behöva tröst och stå såsom vittnen om Gud under alla tider och i allting och överallt' (Mosiah 18:8–9). Och det är bara början! I templet sluter vi förbund att vara lydiga, göra uppoffringar, att hålla oss rena och värdiga, att hjälpa till med att sprida sanningen, att vara kyska, att be, att leva efter evangeliet och att för alltid vara trofasta" (se "Gläd er åt förbunden", *Nordstjärnan*, juli 1995, s 79).

Två medlemmar från S:t Niklaas gren i Antwerpens stav i Belgien visar vad det innebär att hålla evangelieförbunden. Jeanine Craet blev medlem i kyrkan för ungefär 25 år sedan. Hennes trofasta tjänande, även i tider av svåra prövningar, blev en ledstjärna för många, däribland hennes granne Paula Buysse, som döptes när syster Craet hade burit vittnesbörd för henne. Flera år senare fick syster Craet en hjärnblödning och hamnade i koma. Syster Buysse, som var Hjälpföreningens president, var vid sin väns sida i timal och talade med, läste och sjöng för henne. När syster Craet slutligen vaknade upp ur sin koma var hon delvis förlamad. Syster Buysse hjälpte till att ta hand om henne. Syster Craet fick sakta tillbaka talförmågan. Under syster Craets första söndag tillbaka i kyrkan bar hon sitt vittnesbörd. Fastän hon var tvungen att sitta i rullsol tackade hon Herren för sina välsignelser och bad honom att hjälpa henne bli återställd – så att hon kunde fortsätta att tjäna honom.

Eftersom vi har lovat att ta på oss Herrens namn, att lyda hans bud och att hålla våra förbund, förhärsliga och ära vi Frälsarens namn genom våra kristuslika och trosvisa handlingar. Och han i sin tur välsignar och stärker oss. □

ILLUSTRATION GERALD ROGERS

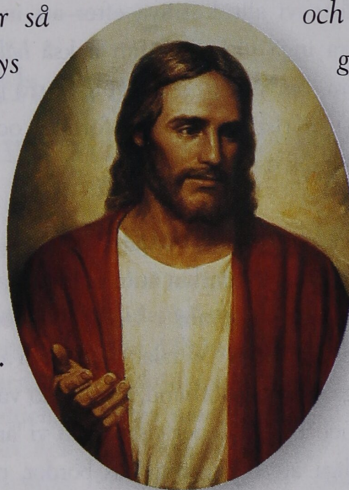
”Tvivla inte, utan tro!”

Em stor del av livet är en lektion i tro. Vi befinner oss här i dödligheten med en slöja mellan oss och den verklighet vi kände till i vår himmelske Faders närhet. Vi kämpar ofta med skröpligheter, med ouppfylld längtan, med osäkerhet. Vi söker de halvt framskyntande sanningarnas klarare sken eller den gudomliga beröring som helar sjuka kroppar och brustna hjärtan. ☪ Till alla som kämpar så erbjuder president Gordon B Hinckleys råd hopp och helande balsam: ”’Tvivla inte, utan tro!’ (Joh 20:27.) Tro på vad? Tro på Gud, vår evige Fader, som våra andars Fader, som vår ledare, som vår kung. Tro på

Herren, Jesus Kristus, vår Återlösare, vår Frälsare, vår Herre. Tro på det återställda evangeliet, som har kommit till jorden på ett mirakulöst och förunderligt sätt. Odlå i era hjärtan ett levande och livfullt vittnesbörd om evangeliets återställelse. Tro på Mormons bok. Tvivla inte på kunskapen om att Guds prästadöme har återställts till jorden. Tro på godheten. Tro på er själva. Tro på att var

och en av er är ett Guds barn med gudomlig födslorätt” (möte i Kapstaden i Sydafrika den 20 februari 1998).

☪ I följande berättelser delar medlemmar med sig av de välsignelser och det hopp de har fått när de har strävat att tro.

Dödens skugga fanns i hennes ansikte

Victoria Ekong

Några månader efter vårt dop mötte min make och jag oväntade motgångar. Några av våra mest oroande prövningar rörde våra barn. Det verkade som om inte en vecka gick utan att något av dem blev inlagt på sjukhus.

Prövningarna pågick i nästan två år. Våra inkomster som regeringstjänstemän i Nigeria gick åt till

sjukvårdskostnader. De ekonomiska svårigheterna blev så stora att min make och jag var tvungna att sälja många av våra ägodelar bara för att få mat. Jag måste till och med sälja några av mina kläder. Vi förlorade allt vi hade arbetat för. Men ingen av prövningarna rubbade vår tro. Vi förblev aktiva i vår gren och höll våra förbund. Och när vi inte ens

hade pengar att åka till kyrkan, gick vi dit på söndagsmorgnarna.

Så en decemberväll år 1997 blev vår dotter Pricilia sjuk. Hon fick hög feber och det rann blod ur munnen på henne. Min make var inte hemma och jag var förvirrad och rädd. Jag

Jag kunde se dödens skugga i min dotters ansikte. På något sätt lyckades jag få ner henne från vår lägenhet på andra våningen. Jag bar henne på ryggen.

PHOTOGRAPH BY PAUL MARTEL. ART BY JENNIFER BARNETT. WWW.JENNIFERBARNETT.COM

kunde se dödens skugga i hennes ansikte.

När jag bad till Gud om hjälp, manade mig Anden att ta henne till vår grensresident, som bodde långt från oss. På något sätt lyckades jag få ner henne från vår lägenhet på andra våningen. Jag bar henne på ryggen ut på gatan. Det var för sent att ta bussen så jag försökte förtvivlat få tag i en taxi.

Den förste taxichauffören som stannade vägrade låta oss åka med och sade: "Jag vill inte ha en död person i min bil." Men en andra taxichaufför hörde min vädjan och hjälpte oss trots att jag inte hade några pengar. När vi kom till det inhägnade område där vår grensresident bodde, vägrade vakten vid ingången att släppa in oss. Men han ringde grensresidenten som kom ut och bar Pricilia upp till sin våning. Han lade henne på soffan, lade händerna på hennes huvud och gav henne en välsignelse. Jag hörde honom sucka och tystna, och sedan säga till Pricilia att det ännu inte var dags för henne att återvända hem och att hon måste kämpa för att överleva.

Omedelbart efter välsignelsen öppnade Pricilia ögonen. Vi tog henne till sjukhuset där vi fick reda på att hon hade malaria i hjärnan. Vi fick också reda på att sjukdomen kunde vara dödlig. Under de

närmaste åtta dagarna låg hon medvetslös på sjukhuset. Läkarna trodde inte att hon skulle överleva.

Dagen när Pricilia skrevs ut – frisk och normal – sade läkaren att få människor som hade varit så sjuka som hon hade överlevt. De som hade överlevt hade blivit handikappade. "Pricilia har haft tur", sade han. Men jag visste att turen inte hade något med hennes tillfrisknande att göra. Hon hade blivit frisk genom prästadömets kraft.

Idag är Pricilia en frisk och glad flicka. Hon har inte varit sjuk en enda dag sedan hon lämnade sjukhuset. Hon är allt vad en föräldrar kunde önska sig av en dotter. Dessutom har alla sjukdomar som ansatte vår familj försvunnit. Vi har överlevt prövningarna och har verkligen blivit välsignade.

"Och vad har du lärt dig?"

Lael J Woodbury

Hennes fråga gjorde mig inte precis häpen, men den var oväntad. Medan vi väntade på att några andra skulle komma och utföra tempelbeseglingar med oss talade vi om allt möjligt – om snön, om ljuskronan – men efter ett ögonblick vände sig sedan den unga kvinnan till mig och frågade: "Hur länge har du varit beseglare?"

Den unga kvinnans ansikte sken upp. "Dagen när jag beseglades till mina föräldrar var för mig början på evigheten."

"Jag har precis påbörjat mitt nittonde år", svarade jag.

"Och vad har du lärt dig?" frågade hon.

Jag hade inget svar först. Jag hade aldrig tänkt igenom den frågan.

Jag funderade på olika svar. Jag funderade på att säga: "Jag har lärt mig hur fullkomliga människor kan verka här i templet."

Jag funderade på att svara: "Jag har lärt mig att uppskatta själva förordningarna – deras enkelhet, deras gamla ursprung, deras djup."

Men jag visste att hon frågade efter kärnan i min erfarenhet. Och plötsligt fann jag ord att förklara vad jag visste.

"Jag har lärt mig att evighetens grund är familjen", sade jag. "Kyrkans huvudsakliga syfte och allt vi gör är att göra det möjligt för familjer att vara tillsammans för evigt."

Hon satt orörlig och våra ögon möttes.

"Tempelförordningarna ger människor kraft", sade jag. "De gör det möjligt för familjer att bestå för evigt. I templet märker jag att familjer och kärlek är samma sak. Det är det jag har lärt mig."

Hennes ansikte sken upp. "För några månader sedan kom jag hem från min mission och började utföra tempelarbete för min pappa och mamma. Jag beseglades till dem för evigt. För första gången är jag hel. Att veta att jag är besegrad till min familj ger mig en plats att vara på. Dagen när jag beseglades till mina föräldrar var för mig början på evighet. Jag känner mig så glad när jag är här i templet."

Jag såg på hennes leende ansikte. Genom tårarna kunde jag se hennes tårar. Och varje gång jag är i templet nu för tiden, tänker jag på den systemns ansikte och den eviga välsignelse det är att bli besegrad till sin familj för evigt.

Min fars tro

Ricardo Enohi, berättat
för Mark D Christiansen

Bägge mina föräldrar föddes i Japan. De kom till Brasilien innan jag föddes, och jag växte upp med att tala portugisiska. När jag var sju år skilde de sig.

Som många andra ungdomar fick jag problem när jag kom i tonåren. Jag grälade ofta med min pappa, som jag bodde hos. Jag fick också några dåliga vanor. Vid 15 års ålder började jag dricka och röka, och vid 17 års ålder började jag använda droger. Jag letade efter nöjen och trodde inte att något

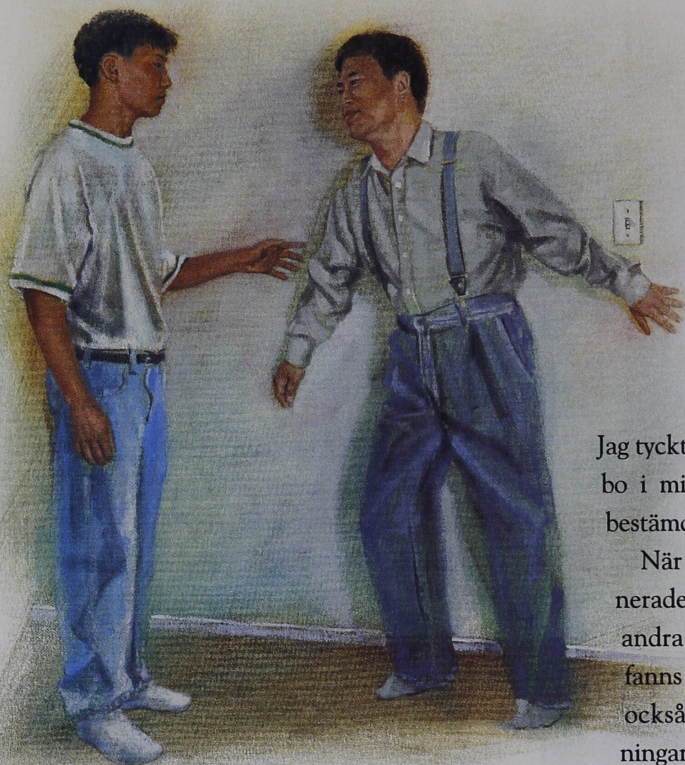
Jag märkte en önskan hos henne och ställde frågan tillbaka. "Vad har du lärt dig?" frågade jag.

Hennes läppar darrade ett ögonblick. "Jag har lärt mig att det du säger är sant", sade hon till slut. "Familjen är det som kyrkan – och templet – handlar om. Det är därför

jag är här, för min familjs skull."

"Vad menar du?" frågade jag.

"Min pappa var snäll mot mig, men min mamma dog när jag var liten", sade hon. "De gifte sig aldrig. När jag var 13 dog min pappa. Och sedan fann jag evangeliet, eller rättare sagt evangeliet fann mig."

jag gjorde spelade någon roll. Trots att jag hade vänner kände jag mig ensam. Jag undrade vad meningen med livet var.

Det var min pappa som visade mig vägen ut ur ensamheten. Han var kristen och hade en stark tro på Gud. En dag blev han förlamad av en sjukdom och läkarna sade att han aldrig skulle kunna gå igen. Men han tvingade sig själv att börja gå igen en vecka senare genom att använda en vägg som stöd. Han sade till mig: "Jag tror nämligen på Gud, och jag vet att med hans hjälp kan jag övervinna mina problem." Hans ord gjorde intryck på mig, men det skulle dröja ett tag innan jag insåg hur djupt de hade rotats i mitt hjärta.

När min pappa just hade börjat gå igen fick jag ett brev från min mamma. Hon hade återvänt till Japan och arbetade i en fabrik i staden Fukui. "Kom till Japan", skrev hon. "Jag kan skaffa arbete åt dig."

Jag tyckte det lät spännande att bo i mina förfäders land och bestämde mig för att åka dit.

När jag kom dit 1992 fascinerades jag av tekniken och andra bekvämligheter som fanns i landet. Men jag fick också många nya utmaningar. Jag hade ett arbete, men även om jag såg japansk ut, kunde jag inte tala japanska. Jag kämpade för att lära mig språket. Mina arbetskamrater hade inte alltid tålamod med mig.

Trots min kristna bakgrund hade jag aldrig gått i kyrkan eller läst Bibeln regelbundet. Men nu när jag fick problem mindes jag hur min fars tro hade gett honom styrka. Mina tankar närmade sig Gud.

En dag gick jag i centrala Fukui när två unga män kom fram till mig. En av dem såg inte japansk ut, men han talade japanska när han presenterade sig.

Jag svarade: "Ursäkta, men jag talar inte japanska. Talar du engelska?"

Han svarade: "Givetvis! Jag är amerikan!"

Den unge mannen började tala engelska, som jag hade lärt mig i skolan. Han berättade att han och hans kamrat var missionärer för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. De talade helt kort om Jesus Kristus och inbjöd mig till kyrkan. Jag

Min fars uthållighet i motgångar gjorde intryck på mig, men det var inte förrän jag träffade missionärerna som jag insåg hur djupt min fars tro hade rotats i mitt hjärta.

tvekade men gick till slut med på att komma.

Det första mötet jag gick på var ett vittnesbördsmöte. Jag kom sent, och när jag kom in i kapellet grät en ung kvinna när hon talade om hur evangeliet hade hjälpt henne med hennes problem. När jag hade lyssnat på henne och några av de andra medlemmarna, insåg jag att de alla hade problem. De var inte fullkomliga, och de visste det. Men jag kunde också se att de hade en styrka inom sig. Deras tro på Gud hjälpte dem. *Med den sortens tro, tänkte jag, kunde kanske jag också övervinna mina problem.*

Jag fortsatte att gå i kyrkan, och jag funderade ofta på vad jag lärde mig där. Jag läste också Mormons bok. En dag tog jag emot inbjudan att fråga Gud om det som jag lärde mig var sant. När jag bad, rörde något starkt vid mitt hjärta och jag tänkte: *Det här är den rätta vägen. Jag tror redan på Gud. Det är dags att jag följer honom.*

När jag fortsatte be och gå på kyrkans möten fortsatte Anden att vägleda mig. Till slut sade jag till äldsterna att jag ville höra

missionärslektionerna. Jag ville följa Gud och återkomma till hans närhet en dag. Jag döptes den 21 juni 1993.

Som medlem i kyrkan fann jag ny styrka att möta utmaningarna med ett liv i Japan. Och sedan jag hade förberett mig noggrant kallades

jag på mission. Till min förvåning kallades jag att verka i São Paulo i Brasilien. Jag var mycket glad åt att få berätta om evangeliet i mitt hemland.

När jag ser tillbaka på mitt gamla liv inser jag hur blind jag var. Vi kan

gå genom livet på rätt väg eller på fel. Först valde jag fel väg. Jag visste att Gud fanns men jag var inte redo att följa honom. Sedan kom evangeliet in i mitt liv. Nu vet jag att den enda vägen till sann lycka är att följa vår Frälsare. □

Den levande profetens ord

Råd och insikter från president Gordon B Hinckley

VI ÄRAR JESUS KRISTUS

"Vi ärar vår evige Faders älskade Son. Det var Jesus, hans Förstfödde, som lämnade härligheten i sin Faders närhet och nedsteg till jorden som den utlovade Messias. Han har gjort för oss vad vi inte kunde göra för oss själva. Han har gett vår jordiska tillvaro en mening. Han har gett oss det eviga livets gåva. Han var och är Guds Son."¹

MORMONS BOK: ÄNNU ETT VITNE

"Tro på Mormons bok som ännu ett vittne om Guds Son. Denna bok har kommit fram som ett ytterligare vittnesbörd för världen om de kraftfulla sanningarna om Mästaren som de framställs i Bibeln. Bibeln är den gamla världens vittnesbörd. Mormons bok är den nya världens vittnesbörd, och de går hand i hand i vittnesbörd om Herren Jesus Kristus.

Jag kan inte förstå varför de som tillhör andra trosåskådningar inte kan acceptera Mormons bok. Man skulle kunna tycka att de borde leta efter fler vittnen om Bibelns stora och högtidliga sanningar. Vi har det vittnet, mina bröder och systrar, denna makalösa inspirerade bok som bekräftar riktigheten i Guds Sons gudomliga natur. Gud vare tack för

det värdefulla och underbara vittnesbördet. Låt oss läsa det. Låt oss begrunda dess sanningar. Låt oss lära oss dess budskap och välsignas i enlighet med det."²

ETT LÖFTE TILL UNDERSÖKARE

"Jag skulle vilja välkomna varje man, varje kvinna, varje barn som inte är medlem i den här kyrkan och uppmana er att fortsätta undersöka kyrkan. Håll era sinnen öppna. Lyssna till vad missionärerna lär er. Fall på knä och be till Herren och fråga honom om detta är sant eller inte. Jag lovar er att om ni gör det i ödmjukhet och tro, kommer ni genom den Helige Andens kraft att få veta sanningen om detta stora verk, och ni kommer att smaka en lycka som ni aldrig förr har erfarit i hela ert liv. Gud välsigne er, våra kära vänner, ni som kanske inte är av den här tron. Må ljus och kraft och insikt vila över er och föra sanningen till era hem."³

MEDLEMSKAP I HERRENS KYRKA

"Vårt medlemskap i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är värdefullt. Det är inte något anspråkslöst eller vardagligt – detta är Guds kyrka och rike. Det är Guds rike på jorden. Det är hans verk vi är engagerade i och det finns inget viktigare verk i hela världen än detta verk. Det rör Guds söners och döttrars eviga frälsning – de som lever, de som har levat på jorden och de som ännu ska leva. Inga människor har någonsin haft en mer storslagen, mer allomfattande uppgift än vad vi har, ni och jag. Vårt verk, som Herren gett oss, innefattar hela mänskligheten. Vi behöver stå lite rakare, vara lite vänligare, vara lite bättre, var och en av oss, än vad vi har varit."⁴

VI ÄR ETT EGENDOMSFOLK

"Vi är ett egendomsfolk. Ni är sunda på ett sätt som är vackert och underbart. Vi röker inte, vi dricker inte, vi dricker inte ens te eller kaffe. Det är underligt i mångas ögon. Vi utför ställföreträdande arbete för de döda. Vi lär att äktenskap i Herrens hus är för tid och all evighet, att familjer faktiskt kan vara tillsammans för evigt. Vi är ett

egendomsfolk, och tack och lov för det. Om världen fortsätter att röra sig i samma riktning som den har gjort hittills, med familjer som splittras, pornografi överallt, droger och annat sådant, så kommer vi att bli ännu mer ett säreget folk. Gud har välsignat oss frikostigt och gynnsamt och storligen. Hur tack-samma borde vi inte vara.”⁵

TIONDE

”Rörande tiondebetalning: Det är Herrens lag. Han har gett oss buden. Han har gett oss löftet. Han har makt att infria löftet. Det är mitt vittnesbörd att han gör det. Det krävs tro när vi känner att vi inte har nog, men han har lovat att himmelns fönster ska öppnas och välsignelser ska utgjutas över oss. Låt oss sätta vår lit till honom. Låt oss pröva honom. Låt oss ta honom på orden. Låt oss hålla hans bud. Låt oss vandra i rättfärdighet inför Herren som redbara, ärliga, flitiga och trosvissa män och kvinnor.”⁶ □

SLUTNOTER

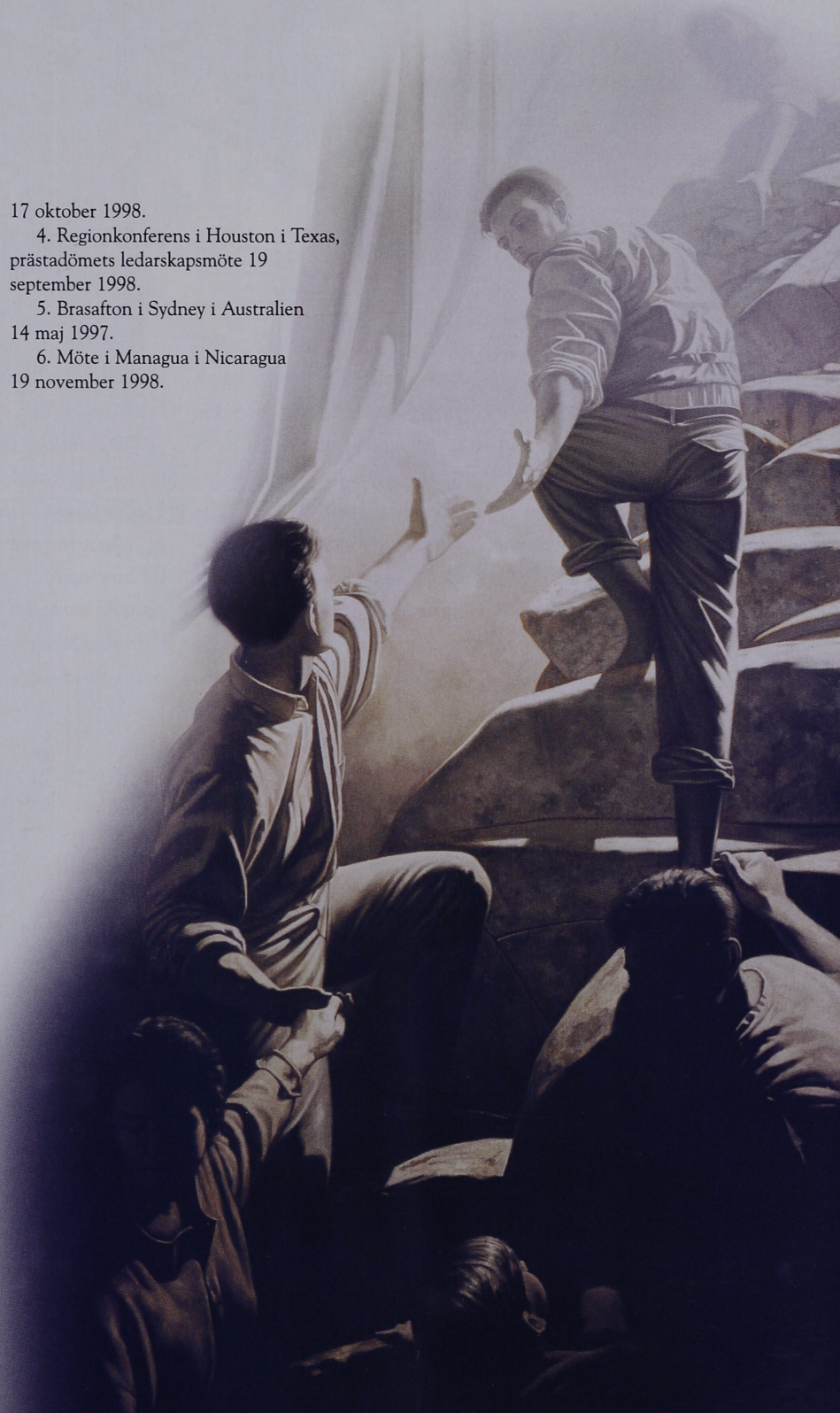
1. Första presidentskapets julbrasafton 6 december 1998.
2. Möte i Baltimore i Maryland 15 november 1998.
3. Möte i Schenectady i New York

17 oktober 1998.

4. Regionkonferens i Houston i Texas, prästadömetts ledarskapsmöte 19 september 1998.

5. Brasafton i Sydney i Australien 14 maj 1997.

6. Möte i Managua i Nicaragua 19 november 1998.

En stark grund i Tyskland

Efter 160 år av trofast tjänande verksamhet från medlemmarnas sida, är kyrkan fast grundad i Tyskland och håller på att bli mer känd över hela landet.

Paul VanDenBerghe

FOTO FÖRFATTAREN, KARTA THOMAS S CHILD

Gottfried Richter, som nu är 79 år, ser tillbaka på nästan en livstid av tjänande i kyrkan, som för honom började när det var mycket svåra tider för sista dagars heliga i hans land. Efter fyra och ett halvt år i ett ryskt fångläger återvände han till Karl-Marx-Stadt (numera Chemnitz), i den kommuniststyrda Tyska demokratiska republiken (DDR, eller Östtyskland). Genom en vän, som senare blev hans hustru, fann han kyrkan och döptes 1951. 1952 fick han och Gertraude sitt första barn. Året därpå kallades han på heltidsmission. Under den här tiden blev man automatiskt misstänkt av hemliga polisen om man var medlem i kyrkan. Så var det under många år därefter när han verkade som distriktspresident och sedan i presidentskapet för Dresdenmissionen. Nu tjänar den före detta krigsfängen

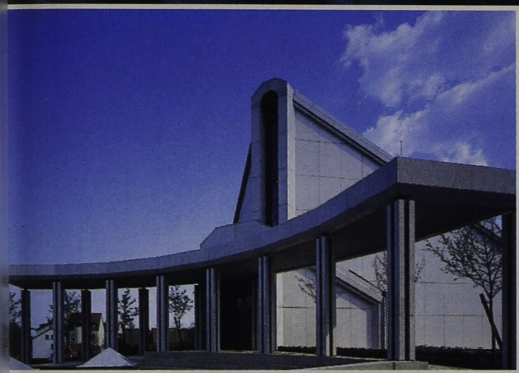
Herren i ett enat Tyskland som beseglare i templet i Freiberg.

"Efter kriget fanns det många äldre medlemmar men inte många ungdomar, men det har verkligen ändrats. Idag finns det många unga medlemmar. Och det är något mycket speciellt", säger broder Richter med ett stort leende. "De gifter sig med varandra i kyrkan och fostrar barn som är starka i evangeliet. I övermorgon ska jag besegla ett

Gertraude och Gottfried Richter från Chemnitz församling i Dresdens stav i Tyskland.

land

Längst till vänster: Templet i Frankfurt. Vänster: Familjen Detler och Daniela Heitbreder med den nya medlemmen Inge Buchholz (vänster). Nedan: Biskop Peter Menzel från Dresdens församling i Dresdens stav, med sin hustru Doris-Georgia. Bakgrunden: Inne i kupolen i Reichstag-byggnaden (riksdagshuset) i Berlin.

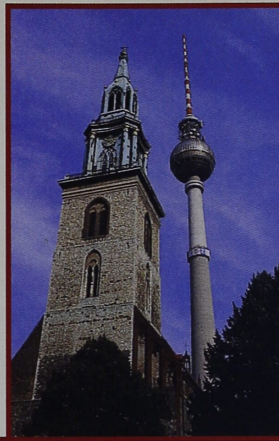

Vänster: En blomsterförsäljare. **Ovan, vänster:** Stavskonferens i Berlin. **Ovan, höger:** Winfried Batzke, president för Berlins stav, och hans hustru, Petra. **Nedan:** Wolfgang och Karin Pilz och tre av deras fem barn: Thorsten (längst bak), Guido och Ronja (främst).

**Höger: I Berlin står gammalt och nytt sida vid sida.
Nedan: Fyra generationer sista dagars heliga: Celine
och Philip med sin mamma, Nicola Reiner, morfars mor
Erika Berndt och morfar Dieter Berndt.**

ungt par i templet i Freiberg. Båda är femte generationens medlemmar i kyrkan.”

Tillväxten som kommer inifrån är en väsentlig anledning till att kyrkan har mognat och idag står på en säker grund i Tyskland. Förutom denna grund av ledarskap och hängivet tjänande i evangeliet finns det tre andra aspekter inom vilka kyrkan är stark: hur allmänheten och samhället ser på de sista dagars heliga, hur medlemmarna i kyrkan möter dagens prövningar och hur evangeliet sprids genom missionsarbetet.

BYGGER PÅ EN SÄKER GRUND

Äldste Holger D Rakow, områdesauktoritets-sjuttio i Berlin, säger: ”I de tyska stavarna har vi en säker grund. Vi har återvända missionärer som har familjer. Dessa ledare är andra, tredje och fjärde generationens medlemmar nu. Deras barn har växt upp i kyrkan, de vet vad det innebär att ha familjens hemafton, de vet vad det vill säga att be tillsammans.” Kyrkan har verkligen mognat mycket sedan sista dagars heliga först började predika evangeliet i Tyskland 1840.

År 1843, fyra år innan de heliga kom till Saltsjödalen, hade den första tyska grenen redan

grundats i Darmstadt. Kyrkan mötte mycket motstånd och växte långsamt. När första världskriget bröt ut drogs nästan 200 missionärer bort från ungefär 60 grenar i

Tyskland och Schweiz, men de flesta av grenarna levde vidare. Missionärer evakuerades igen under andra världskriget och medlemmarna fortsatte att tappert leva efter evangeliet. Tyskland delades in i ockupationszoner efter kriget men enades till slut år 1990, vilket gjorde att medlemmarna i det forna Östtyskland, som i huvudsak hade varit avskurna från resten av kyrkan, kunde återförenas med de övriga heliga. Idag finns det 36 000 medlemmar i Tyskland och de är organiserade i 14 stavar, 92 församlingar och 96 grenar.

Familjen Wolfgang och Karin Pilz är ett exempel på hur kyrkan växer inifrån. President Pilz, som nu verkar som förste rådgivare i Mannheims stav i södra Tyskland, är läkare och fjärde generationens medlem vars morfars far blev medlem i kyrkan 1894. President och syster Pilz – som båda är återvända missionärer – har fem barn, och deras äldsta dotter gifte sig nyligen i templet i Frankfurt.

President Pilz använder ungefär samma ord som äldste Rakow: ”Kyrkan har växt sakta men säkert här i Tyskland. Det är inte så mycket på grund av att vi har många nyomvända utan på grund av att familjerna stannar kvar i kyrkan och deras barn stannar kvar i kyrkan och får egna familjer.”

I ett land med 82 miljoner invånare är kyrkans ungdomar vanligtvis en mycket liten minoritet i sina samhällen och skolor. ”Lärarna vet att de är medlemmar i kyrkan”, säger Karin Pilz. Och eftersom ungdomarna har lärt sig att stå för det de tror på och vara goda exempel, märks de. ”När vår dotter Kathrin gick till skolan första dagen”, fortsätter Karin, ”sade läraren: ’Du är mormon. Jag känner en. Han tog studenten förra året och han var en sådan fin ung man.’”

President Pilz säger: ”Jag tror verkligen att våra barn

är förberedda på att vara starka. Och det börjar redan i Primär. Vi har fantastiska lärare och klasser även i de mindre församlingarna och grenarna.”

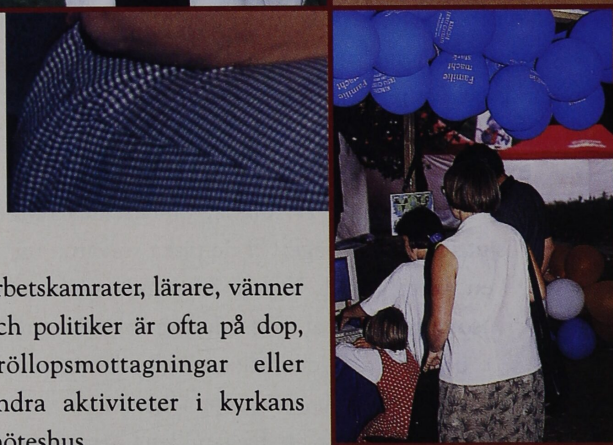
PR-FÖRBÄTTRINGAR

På grund av det svåra motståndet i början av 1900-talet, var många medlemmar inte öppna mot allmänheten angående sitt medlemskap. Nu blir kyrkan mer respekterad och bättre känd i Tyskland tack vare aktivt engagemang i samhället och PR-ansträngningar. ”När vi förbättrar kyrkans rykte och namnet Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga låter bra i folks öron genom det vi utför, kommer fler dörrar att öppnas för missionärerna”, säger Jörn Otmann, nyligen avlöst president för Neumünsters stav i norra Tyskland.

Dieter Berndt från Dahlems församling i Berlins stav verkar som ansvarig för informationstjänsten i Tyskland. Han säger att kyrkan aldrig tidigare har haft en positivare ställning i samhället och i medias ögon än vad den har idag. Han säger också att kyrkan har utmärkta relationer till regering och kommuner och inom nationella religiösa organisationer. Tidigare fanns knappt någon sådan kontakt alls på den nivån.

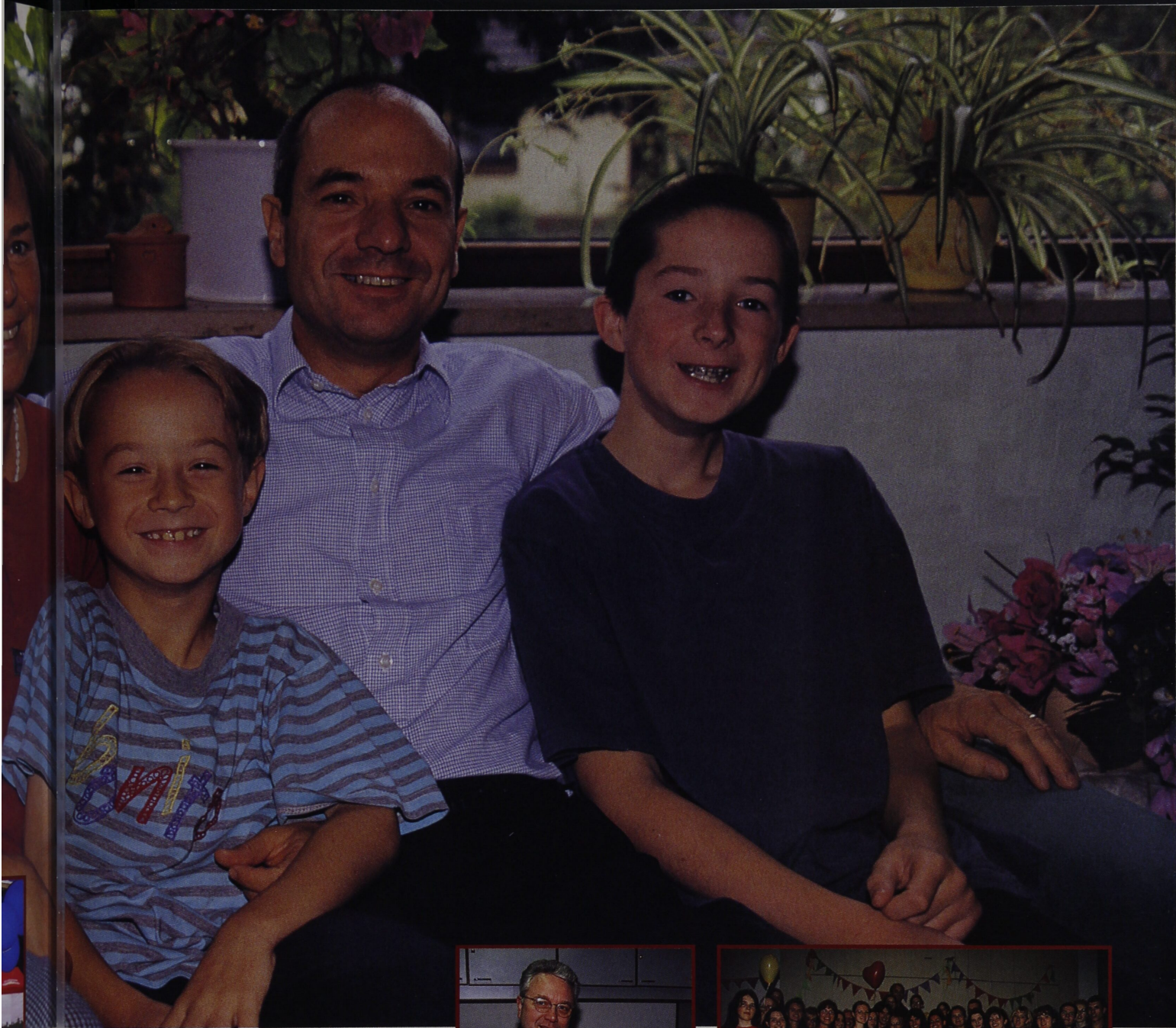
Monika Dannenberg, som är PR-specialist från Pinnebergs församling i Neumünsters stav, är fjärde generationens medlem som förr skrev ut välsignelser åt sin farfar som var stavspatriark, och som lärde sig hur man går ut som besökslärare av sin farmor. Syster Dannenberg berättar om ansträngningar som görs i hennes stav som liknar dem man gör i hela Tyskland. ”Vi har öppna aktiviteter i församlingarna och grenarna och inbjuder allmänheten. Ofta kommer journalister, och många har skrivit välvilliga artiklar om kyrkan”, säger hon. Grannar,

Ovan, bakgrunden: Monika och Helmut Dannenberg med sina söner Jonathan och Florian. Ovan, infällt: Monika Dannenberg framför ett av kyrkans möteshus.

arbetskamrater, lärare, vänner och politiker är ofta på dop, bröllopsmottagningar eller andra aktiviteter i kyrkans möteshus.

Även i andra delar av Tyskland vänder sig kyrkans medlemmar till medlemmar av andra trosåskådningar. Hans-Joachim Egly, president för staven i Düsseldorf som ligger i väst mot gränsen till Nederländerna och Belgien, berättar till exempel om orkestern man haft sedan länge, som hans stav organiserat. Två gånger om året samlas

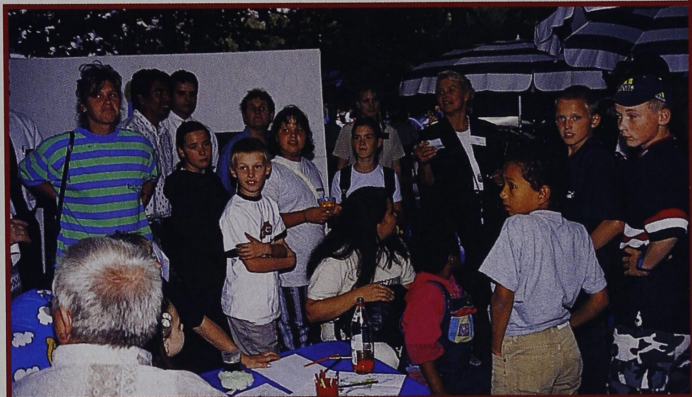

Infällt, vänster: En utställning om kyrkans släktforskning på Tysklands största konsumentmessa, "Du och din värld".

Vänster: Konturerna av Dresden. **Ovan, vänster:** Jörgen Otmann, nyligen avlöst president för Neumünsters stav. **Ovan, höger:** I Dresden firar vännerna i kyrkan förlovingen mellan Enrico Preissler och Tina Koschnicke (mitten, längst fram).

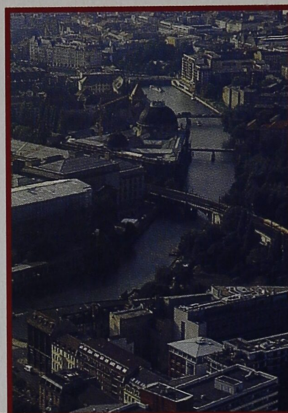
**Nedan: Kyrkans utställning
vid konsumentmässan "Du och
din värld". Höger: Vy över Berlin.**

ungefär 50 amatörmusiker, varav de flesta är icke-medlemmar, i stavscentret för att öva och hålla en konsert. Publiken brukar uppgå till ungefär 250, och det är både medlemmar och icke-medlemmar som kommer för att njuta av konserten.

I norra Tyskland finns ett radioprogram som två gånger om året brukar sända ut positiv information om kyrkan. För några år sedan hade en större TV-kanal ett reportage om kyrkan och berättade om Unga kvinnors och Unga mäns organisationer, om släktforskningscentren och tempeltjänst och om familjens hemafton.

I södra Tyskland förklarar presidenten för Stuttgarts stav, Heinz Schwing, att nio av de tretton möteshusen i hans stav har släktforskningscentrer som uppvisar ett rekordhögst antal besökare som inte är medlemmar. Han talar också entusiastiskt om hur man når ut i samhället med gratis videofilmer om Frälsaren. Medlemmar erbjuder personligen videobanden

till sina vänner och grannar. Ofta bjuder medlemmarna hem gäster för att se på videobandet och ger dem sedan ett eget band i present.

President och syster Pilz, medlemmar i Darmstadts församling, berättar om sin dotters tempelvigsel. "Vi bjöd in många människor till en bröllopsmottagning i kulturhallen i kapellet", säger syster Pilz, "och ungefär 300 kom. Många av dem var besökare som inte var medlemmar i kyrkan." President Pilz tillägger: "Till och med lärare och klasskamrater kom. På min tid hade de aldrig gjort det – de skulle inte ha gått in i ett av kyrkans möteshus." Kyrkan gjorde intryck på gästerna, säger syster Pilz. "Lärarna som kom berättade om det för andra lärare. Det är den sortens missionsarbete som vi kan göra för att låta våra vänner och grannar se vilken underbar gemenskap vi har inom kyrkan."

Varje år deltar medlemmarna och missionärerna från

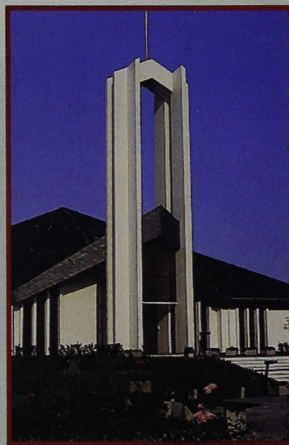
VÄLSIGNELSERNA MED ETT TEMPEL

President Thomas S Monson, som idag är förste rådgivare i första presidentskapet, besökte det kommuniststyrda Östtyskland för första gången 1968. President Monson träffade en grupp sista dagars heliga i staden Görlitz och insåg sorgset att medlemmarna inte helt kunde åtnjuta evangeliets många välsignelser: de hade ingen patriark, inga församlingar eller stavar – bara grenar, och de kunde inte besöka templet. "Jag stod i talarstolen", sade han, "och med tårfyllda ögon och en röst som skälvde av rörelse, lovade jag folket: 'Om ni förblir sanna och trofasta till Guds bud, kommer varje välsignelse som vilken medlem som helst i kyrkan i något annat land får del av att bli er'" (se "Lovad vare Gud", Nordstjärnan, juli 1989, s 47).

Sju år senare återvände president Monson till Östtyskland, och den 27 april 1975 höll han en återinvigningsbön för evangeliets spridning i landet. Bland annat väddade han om följande för att få gudomlig hjälp med att få fredliga förhållanden och öppna landet för missionsarbete: "Himmelske Fader, vill du öppna vägen så att de trofasta kan få privilegiet att besöka ditt heliga tempel" (Thomas S Monson, Faith rewarded [1996], s 36. Se även citat i Joseph B Wirthlin, "Att dra in evangeliets nät", Nordstjärnan, januari 1987, s 51).

Man kunde inte föreställa sig hur de välsignelserna skulle uppfyllas vid tiden när de gavs. Manfred Heller, förste

rådgivare i biskopsrådet i Dresdens församling, förklarar att före 1985 hade mycket få möjlighet att ta emot templets välsignelser. Man var tvungen att få tillstånd från regeringsmyndigheterna för att resa utomlands. I undantagsfall fick pensionärer ibland tillåtelse och reste till templet i Schweiz för att få sin begåvning.

Efter åratals utforskningar av varje möjlighet kom svaret. President Monson sade: "Genom många medlemmars fasta och bön föreslog regeringsledarna som om det var den naturligaste saken i världen: Varför bygger ni inte ett eget tempel här i Östtyskland istället för att ett folk får åka till Schweiz för att besöka ett tempel? Förslaget togs emot och man fick tag på ett utvalt stycke land i Freiberg och tog första spadtaget till ett vackert Guds tempel" (se Nordstjärnan, juli 1989, s 48).

Fyra år innan Berlinmuren föll invigdes templet i Freiberg den 29 juni 1985. Under ett öppet hus, som hölls i två veckor före invigningen, besökte ungefär 90 000 människor templet. Tusentals stod ända upp till fem timmar i regnet för att få se det nya templet. Och nu har tusentals trofasta sista dagars heliga fått sina tempelvälsignelser i detta heliga hus.

"Jag minns när president Monson kom och invigde landet", säger Winfried Batzke, president för Berlins stav. "Och jag har sett hur hans löften bit för bit har blivit uppfyllda." □

Vänster: Unga män från Frankfurts församling i Frankfurts stav.

Hamburgs och Neumünsters stavar i norra Tyskland tillsammans med Hamburgmissionen i Tysklands största konsumentmässa "Du och din värld". Kyrkans utställning fokuserar på släktforskning och familjer i allmänhet och har datorer där man kan söka i genealogiska uppteckningar. Besökarna kan till och med ta elektroniska foton tagna av sig själva, som trycks på egna familjetråd. På mässan och vid de många andra tillfällen då utställningen används gör man Mormons

bok och annat av kyrkans material tillgängligt för allmänheten. Vid konsumentmässan 1999 fick missionärerna mer än 50 namn och adresser till människor som ville veta mer om kyrkan. President Otmann säger: "Många människor sade att de fann vad de hade letat efter länge", och då syftar han inte bara på namn på släktingar.

MÖTER MOTGÅNG MED STYRKA

I Tyskland – som är en av världens fem mest inflytelserika ekonomier – finns det fortfarande en slående kontrast vad gäller den ekonomiska verkligheten mellan de östra och västra delarna av landet. När kyrkans ledare i före detta Östtyskland talar om utmaningarna som arbetslöshet och svåra ekonomiska omständigheter, talar ledare

från andra delar av Tyskland om social belåtenhet som kan leda människor bort från religionen. President Schwing från Stuttgarts stav i södra Tyskland säger:

"Människor är i allmänhet nöjda med sin plats i livet och samhället och är inte intresserade av att höra om religion."

När Berlinmuren föll i november 1989 fick Östtyskland nyvunnen frihet. "Vi har nu stor frihet", säger broder Richter från Chemnitz. "Men det finns faror med friheten", särskilt om man missbrukar nyvunnen frihet. Siegfried Sacher, president för Dresdens stav, uttrycker det så här: "Med alla nya möjligheter och ny frihet, följer ansvaret att hantera den friheten – att organisera sin tid och sina tillgångar för att tjäna Herren." Men president Sacher förklarar att kyrkans medlemmar flitigt använder sin tid och sina talanger till att stärka Herrens rike.

Samma svårighet, som kan länkas till problemen som följer på ökad frihet, finns i stora delar av världen idag: Ett sekulariserat klimat som föder omoral och slapphänt-

het. "Omoralka kläder anses nu normala", säger president Otmann. "En del andra kyrkor börjar förkunna att homosexualitet är acceptabelt och att det är godtagbart att par bor tillsammans utan att vara gifta i vårt samhälle. Droger och alkohol förstör allt fler familjer. Vi måste skydda oss och våra ungdomar mot sådana faror."

Evangeliet erbjuder en fristad från sådana skadliga trender – en fristad som till och med människorna utanför kyrkan godtar.

När Francesca Morelli träffade missionärerna för tre år sedan i norra Tyskland var hon 16 år gammal och ställdes inför skadligt gruppträck från sina kamrater. "Två veckor innan jag mötte missionärerna", säger hon, "hade jag vänner som ville att jag skulle börja använda droger. Sedan träffade jag missionärerna och allt förändrades."

Vänster: Anneliese Schaak och hennes barnbarn Jana från Neuköllns församling i Berlins stav. Infällt, ovanifrån: Gisela och Manfred Heller från Dresdens församling, bild från södra Tyskland, Gerhild och Siegfried Sacher.

**Höger: Thomas Gehlauf från Dresdens församling.
Nedan: Pierina Valvo och hennes dotter, Francesca
Morelli. Längst ned: Christa och Karl-Heinz Gensch
från Dahlems församling i Berlins stäv.**

Efter att ha fått lektionerna under flera veckor ville Francesca döpas, men hennes mamma var stark motståndare till kyrkan. Francesca fick inte sin mors tillåtelse förrän hon hade vädjat länge och varit mycket ledsen. Hon döptes den 23 november 1997. Medlemmarna i Altona församling i Hamburgs stäv välkomnade henne med kärlek och vänskap. De andra unga kvinnorna har varit ett stort stöd. "Mina närmaste vänner som aldrig har lämnat mig ensam tillhör kyrkan", säger Francesca.

Sedan Francesca döptes har hennes mamma följt hennes exempel och gått med i kyrkan, och hennes yngre bror får missionslektionerna och ser fram emot att själv döpas. "Jag är bara tacksam för att jag träffade missionärerna när jag var så ung", säger Francesca. "Jag vet inte vad som skulle ha hänt mig om jag inte hade hittat evangeliet."

FRAMSTEG I MISSIONSARBETET

Missionsarbetet har genomgått dramatiska förändringar sedan broder Richter återvände från de ryska fånglägren för att gå på mission i Östtyskland år 1953. Faktum är att när utländska heltidsmissionärer fick inrestitillstånd i Östtyskland igen år 1989 hade det gått 50 år sedan de hade verkat i den delen av Tyskland. Samma år fick de första missionärerna från Östtyskland lämna landet för att verka i andra delar av världen.

Nu finns det sex missioner i Tyskland och många fler ungdomar från hela Tyskland är på mission än någonsin tidigare. President Otmann ser tillbaka på sin missionskallelse 1972: "Innan jag gick på mission hade vi bara haft två heltidsmissionärer från min församling i Lübeck, och den församlingen hade funnits i 100 år. Sedan dess har nästan alla aktiva unga män och flera unga kvinnor gått på mission. I Neumünsters stäv har vi nu 14 missionärer ute på fältet. Och sedan 1991 har det funnits cirka 65 missionärer från staven." År 1999 fanns det 172 tyska heltidsmissionärer ute över hela världen.

Thomas Gehlauf från Dresdens församling fanns bland den andra gruppen missionärer som fick lov av den kommunistiska regeringen att verka i ett annat land. Han lämnade Östtyskland i maj 1990 för att verka i Colorado i USA och återvände från sin mission till ett enat Tyskland. Han minns hur glada kyrkans medlemmar i Östtyskland var när heltidsmissionärerna kom in i landet när Berlinmuren hade fallit år 1989. Broder Gehlauf säger att "det var en underbar förberedelse för att gå på heltidsmission" att vara stavsmissionär vid den tiden. "Vi hade bestämda tider för undervisning nästan varje dag till klockan 21 eller 22 på kvällen. Och vi hade dop nästan varje söndag i ungefär sex månader efter det att missionärerna hade kommit till Dresden."

KYRKANS HISTORIA I TYSKLAND

- 1840 Första kända medlemmen i kyrkan anländer
- 1843 Första grenen organiseras i Darmstadt
- 1852 Första missionspresidenten kommer till Tyskland, Mormons bok tillgänglig på tyska
- 1939 Missionärerna evakueras från Tyskland i början på andra världskriget
- 1945 Missionärer återvänder till Västtyskland men får inte tillträde till den Sovjetockuperade delen
- 1947 Cirka 5 000 medlemmar firar kyrkans hundraårsjubileum av pionjärdagen i Dresden
- 1961 Berlinmuren byggs natten 12–13 augusti
- 1977 Äldste F Enzo Busche från Dortmund inröstas i de sjuttios första kvorum
- 1985 Templet i Freiberg i Östtyskland invigs den 29 juni, Tyskland har 29 900 medlemmar (jämfört med 13 829 år 1975)
- 1987 Templet i Frankfurt invigs den 28 augusti
- 1989 Första utländska missionärerna på 50 år reser till Östtyskland den 30 mars, de första missionärerna lämnar Östtyskland för att verka i andra länder den 28 maj, Berlinmuren faller den 9 november
- 1990 Tyskland enas den 3 oktober
- 1994 Äldste Dieter F Uchtdorf från Frankfurt inröstas i de sjuttios andra kvorum, inröstas i de sjuttios första kvorum 1996

TYSKLAND IDAG

Befolkning	82 miljoner
Yta	356 910 kvadratkilometer
Kyrkans medlemsantal	36 000
Tempel	2 (Frankfurt och Freiberg)
Stavar	14
Församlingar	92
Grenar	96
Missioner	6
Seminarie- och institutlever	2 232

EN GRUND ATT BYGGA PÅ

När nya medlemmar tar emot evangeliet i Tyskland, bidrar de med styrka, nytt liv och kraft till församlingarna och grenarna och kyrkan fortsätter att växa inifrån. Tusentals rättfärdiga föräldrar, som lärde sig evangeliets budskap som barn av sina föräldrar, som i sin tur lärde sig det av sina föräldrar, och de av sina, fostrar ännu en generation trofasta sista dagars heliga.

Styrkan att övervinna de många svårigheter som medlemmarna i Tyskland ställs inför kommer genom att de vet att de inte behöver möta svårigheterna ensamma. De är förenade i en världsomfattande gemenskap av heliga. Inte ens innan Tyskland enades, när medlemmarna i Östtyskland fortfarande var avskurna från resten av kyrkan, kände sig broder Richter i Chemnitz (dåvarande Karl-Marx-Stadt) avskild från de heliga.

När broder Richter verkade som medlem i missionspresidentskapet i Dresden vid den tiden, var han tvungen att begära tillstånd för ett möte i kyrkan – religiösa möten krävde officiellt tillstånd innan de kunde hållas. Den myndighetsperson som hade hand om saken vägrade ge sitt tillstånd. Han sade att han inte tyckte om kyrkan eftersom den var amerikansk och eftersom dess medlemmar inte längre behövde regeringen på grund av den omsorg och det stöd som kyrkan gav dem. Han tyckte att kyrkan inte hade någon plats i Östtyskland.

”Vår kyrka är internationell”, sade broder Richter som svar. ”Du kan skicka ner mig med en fallskärm var som helst i hela världen och jag kommer att känna mig fullständigt hemma i kyrkans närmaste möteshus. Kan du göra det?” Tjänstemannen visste inte vad han skulle svara och det slutade med att han gav sin tillåtelse till mötet.

President Siegfried Sacher säger: ”Det är underbart att veta att över hela världen finns det 11 miljoner människor som har samma vittnesbörd om Frälsaren och samma vittnesbörd om hans kyrka.” I Tyskland och i världen sker uppfyllelsen av aposteln Paulus’ ord: ”Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan äger samma medborgarskap som de heliga och har ert hem hos Gud” (Ef 2:19). □

DE 3 FRÅGORNA

Denalee Chapman
ILLUSTRATION SAM LAWLOR

När jag var tonåring var min självständighet och mitt privatliv väldigt viktiga för mig. Så jag tyckte inte om vår familjeregeln att mamma och pappa alltid måste veta var vi var, vem vi var med och när vi skulle komma hem. Men även om mina syskon och jag klagade på regeln, följde vi den.

Men under mitt tredje år i high school (motsvarar ungefär första året i gymnasiet, ö a), var min 13-åriga syster Jenni och jag med i ett volleybollag. Vårt lag var inte bäst eller sämst. Vi spelade för att ha kul.

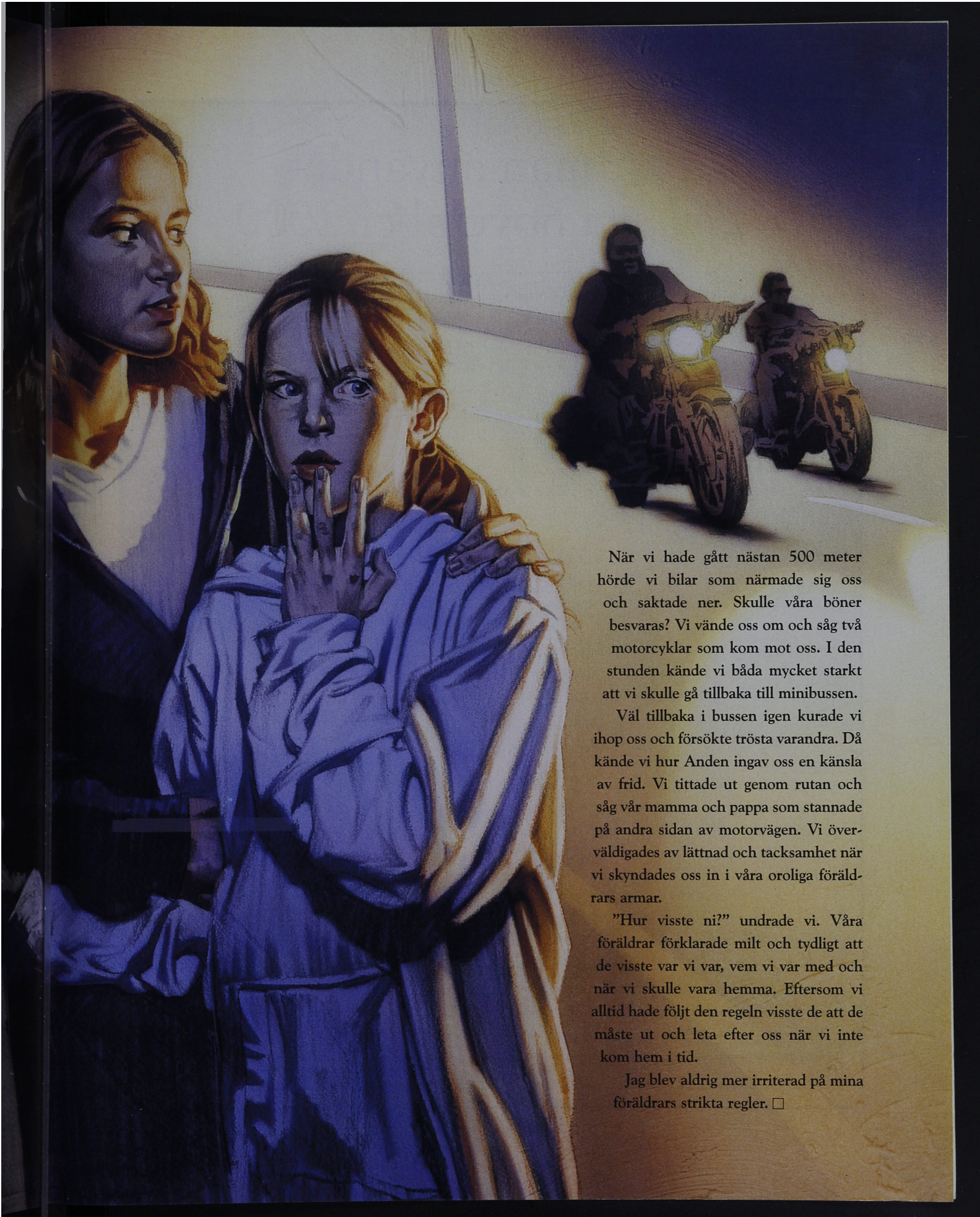
En av de mest spännande matcherna under säsongen, där flera andra lag också skulle vara med, skulle hållas en fredagskväll på en plats som låg 40 minuters bilväg från där vi bodde. Eftersom jag hade haft körkort i mer än ett år lät mamma och pappa mig köra familjens minibuss till matchen med min lillasyster som medresenär. Jenni och jag kom inte alltid överens, men vi hade roligt på vägen till matchen. Eftersom vi var ensamma kunde vi verkligen prata med varandra. Vi hade lika roligt den kvällen som vi hade förväntat oss. När vi hade sagt hej då till våra vänner begav vi oss hemåt, Jenni och jag.

Efter bara femton minuters färd – och på en vältrafikerad motorväg – tog bensinen slut. Det var en mörk

kväll så vi hoppades att vi skulle kunna rulla till nästa avfart. Men minibussen stannade under en bro drygt en kilometer från avfarten. Vi var rädda och höll en bön. "Himmelske Fader", bad vi, "snälla, hjälp oss att komma hem i säkerhet."

När vi avslutade bönen mindes jag att jag hade lärt mig att i en nödsituation skulle man lyfta på motorhuven och sätta något vitt på antennen, så det gjorde vi. Vi visste att det bara var en tidsfråga tills en polisbil skulle köra förbi och erbjuda oss hjälp. Men tre gånger såg vi polisbilar köra förbi utan att stanna, fast vi blinkade med ljusen och tutade.

Vi kände oss ledsna och bekymrade och bestämde oss för att det var dags att be igen. Vi avslutade bönen med tårar rinnande nerför kinderna och diskuterade vilka olika möjligheter vi hade. Vi kunde se avfartsskylten och bestämde oss för att gå mot den i hopp om att hitta en telefon.

När vi hade gått nästan 500 meter hörde vi bilar som närmade sig oss och saktade ner. Skulle våra böner besvaras? Vi vände oss om och såg två motorcyklar som kom mot oss. I den stunden kände vi båda mycket starkt att vi skulle gå tillbaka till minibussen.

Väl tillbaka i bussen igen kurade vi ihop oss och försökte trösta varandra. Då kände vi hur Anden ingav oss en känsla av frid. Vi tittade ut genom rutan och såg vår mamma och pappa som stannade på andra sidan av motorvägen. Vi övervåldigades av lättnad och tacksamhet när vi skyndades oss in i våra oroliga föräldrars armar.

"Hur visste ni?" undrade vi. Våra föräldrar förklarade milt och tydligt att de visste var vi var, vem vi var med och när vi skulle vara hemma. Eftersom vi alltid hade följt den regeln visste de att de måste ut och leta efter oss när vi inte kom hem i tid.

Jag blev aldrig mer irriterad på mina föräldrars strikta regler. □

Hur man använder *Liahona* november 2000

Letar du efter en berättelse eller ett citat till ett tal, en lektion i kyrkan eller på familjens hemafton eller till en seminariebrasafton? Du kan hitta några användbara förslag i det här numret av *Liahona*. (Siffrorna till höger hänvisar till sidor i det här numret. LS= *Lilla stjärnan*.)

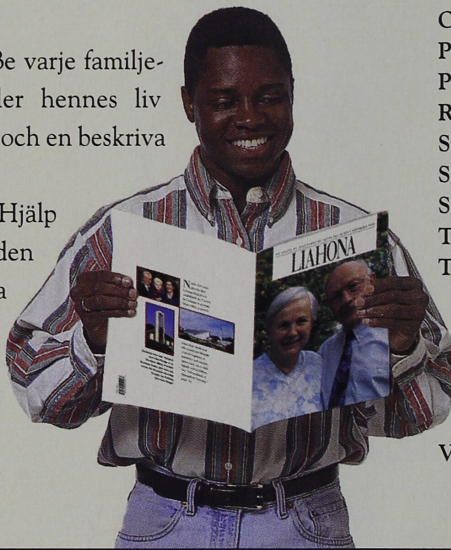
FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

■ "Att finna ett överflödande rikt liv", sidan 2: Diskutera president James E Faust ord: "Kyrkan har inte uttalat sig och bör inte, enligt min åsikt, uttala sig i varje fråga."

■ "Från Sion till undergång: Lärdomar från Fjärde Nephi", sidan 14: Vilka tre förhållanden kännetecknar Sions folk? Hur kan ni utveckla de förhållandena i er familj eller i er församling eller gren?

■ "Ert framtida jag", sidan 22: Be varje familjemedlem tänka på hur hans eller hennes liv kommer att se ut om tio år. Låt var och en beskriva vad han eller hon tänker sig.

■ "Angelas tro", sidan LS8: Hjälp barnen förstå att när vi håller buden och väljer det rätta, kanske andra ändå är ovänliga eller orättvisa mot oss. Varför kan Herren inte förändra människor som inte vill förändras?

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

Avfall	14
Berättelser ur Nya testamentet	LS12
Besökslärare	25
Brasilien	8
Bön	LS8
Dop	LS12
Familjens hemafton	48
Familjerelationer	46
Förberedelse	22
Förbund	25
Föredöme	LS16
Helbrägdagörelse	26
Hemlärare	6
Jesus Kristus	14, 25, LS12
Kunskap	2
Lydnad	46, LS5
Mormons bok	14
Möjligheter	22
Omvändelse till kyrkan	26
Primär	LS6, LS16
Profeter	32, LS16
Redbarhet	7
Sion	14
Släktforskning	8, 26
Stödja ledarna	2
Tempel och tempeltjänst	8, 22, 26
Tio budorden	7
Tjänande	25, LS5
Tro	2, 26, 34, LS8
Tyskland	34
Uganda	LS2
Uppenbarelse	2
Världsomfattande kyrka	34, LS2

HISTORIER OM ÄLDRE MISSIONÄRS PAR

Har du och din make/maka varit på mission tillsammans? Vi inbjuder er att skicka berättelser och artiklar till Couple Missionary Service, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA. Du kan också skicka e-post till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Var snäll och ange fullständigt namn, adress, telefonnummer och församling och stav (eller gren och distrikt).

Kung Benjamin överlämnar kungariket åt Mosiah, av Robert T Barrett

När kung Benjamin hade undervisat sitt folk och de hade tagit på sig Kristi namn, invigde han "sin son Mosiah till regent och konung över sitt folk och gav honom hela omsorgen om riket" (Mosiah 6:3).

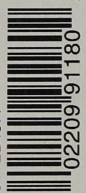
Nu, nästan 160 år efter det att den första tyska grenen organiserades, växer kyrkan i Tyskland inifrån när föräldrar fostrar sina

barn i evangeliet, och genom omvändelsebarn när medlemmarna och missionärerna talar med sina vänner och grannar. Se "En stark grund i Tyskland", sidan 34.

**Ovanifrån, medsols:
Christoph och Silke Fleege
från Frankfurts församling
i Frankfurts stav, med sin
son Lucas; templet i Frankfurt
i Tyskland; templet i Freiberg
i Tyskland.**

SWEDISH

4